

Lidercsfenyő

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercsfeny.hu

IX. évfolyam, 2. szám, 2015. február

IT'S TIME IT'S WAR

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk alkotói:

Jimmy Cartwright, HomoErgaster, Milton Gray, Maggoth, bel corma, Kozma Norbert, kétvirág, Kelvin, Craz, edwardhooper, macika, Lir Morlan, csillangó, Kristálysólyom, Lothren, Ida

Tartalom

BREKING NYÚSZ

- SpiritArt könyvmegjelenések ..... 3.
Avana Egyesület
– Preyer Hugo novellapályázat 2015 ..... 3.

FILMROVAT

- Aliens – a moziélmény
/Jimmy Cartwright & HomoErgaster/ ..... 4.

NOVELLÁK

- Lidércfény /Milton Gray/ ..... 6.
El nem küldött levél /Milton Gray/ ..... 9.
Nincsen semmi baj... /Maggoth/ ..... 10.
Beavatás II. /bel corma/ ..... 13.
Magna Mater - 3. rész /HomoErgaster/ ..... 16.
A kapós könyvtáros, avagy Pista bácsi
zombiveszélyben /Kozma Norbert/ ..... 22.
Letöltés /Kétvirág/ ..... 23.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

- A nyár utolsó napja /Kelvin/ ..... 14.

VERSEK

- Mesélő ágak /Craz/ ..... 12.
Felfedezők /edwardhooper/ ..... 13.
Jó, hogy vagy /macika/ ..... 13.
Álomföldön /Kétvirág/ ..... 21.
Dorchadas krónikák – Duett /Lir Morlan/ ..... 21.
Furcsa tudat /csillangó/ ..... 21.
Zaj a padláson /Kristálysólyom/ ..... 21.
Álarc /Lothryen/ ..... 21.

KÖNYVAJÁNLÓ

- Jonathan Hunt kalandok /Ida/ ..... 24.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
IX. évfolyam. 2. szám, 2015. február**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Egy korabeli Aliens plakát részlete.

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő:

Török Viktor (Kapitány)

Olvasszerkesztő:

Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@szenesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentés, Petőfi u. 1.

A hónap képe:

A Lidércfény HQ Alienst nézett...

Szerkesztőségi köszöntő

Úgy tűnik, kezdjük magunkat kicsit össze-
szedni, és egy „rendes” újságot összerakni.
Vannak híreink könyvmegjelenésekről, pályáza-
tunk, beszámolóink (amely végső soron filmrovat),
könyvajánlóink, novelláink, verseink, és termé-
zesen Nyakonötött Próbagooblin Szolgáltatóház
mellékletünk is.

Igaz, a megjelenés dátumán - bár csiszoltunk
kicsit - még javíthatnánk, de ami késik, az lassan
jön.

A háttérben (sajnos) sok minden várakozik arra,
hogy elkészüljön.

Még tartozunk legutóbbi pályázatunk nyerte-
seinek a nyereményeikkel, de ezúton jelezzük,
nem feledkeztünk meg róluk.

A beígért Simagöröngyösi Zombi Apokalipszis
folytatás is elkészül, ha meglesz a végső korrek-
túrázás, és a borító is.

Vágásra vár három Lidércfény TV felvétele,
amelyekben a Terminátor filmekről, H. G. Wells
és Orson Welles munkásságáról, valamint az
Alien filmekről beszélgettünk - a moziélményt
kibeszélve, illetve annak kapcsán.

Remélhetőleg mindezzel április végéig meg-
leszünk, hiszen akkor lesz az AKF 100 hónapos,
ami adhat okot némi ünneplésre.

Most azonban mindössze „csupán” jó szóra-
kozást, kellemes kikapcsolódást kívánunk a
februári számunkhoz!

Lidércfény HQ

Brekking Nyúsz, avagy hírek innen-onnan

SpiritArt

„Tudtad, hogy van egy Váróterem, ahol megáll az idő, és felfeslik az emlékezet? Tudtad, hogy van egy Ház, amely évtizedek óta elhagyatott, és ahol mégis otthon vagy? Tudtad, hogy létezik egy Szerződés – egy kivételes ajánlat –, amely mindent, de mindent megad Neked, amire valaha vágytál? A kérdés csak az: mire vágysz valójában? Vigyázz, mit felelsz, mert cserébe csupán az álmaidról kell lemondanod... No és van egy Napló is, amely a Te sorsodat írja, önmagától vagy a Te kezdeddel... Mindegy?

A macskákkal igenis lehet beszélgetni, és az is előfordulhat, hogy egy régi gyárüzem területén maga a Sárkány vár rád, történelem előtti szörnyeteg... Netán egy fárasztó bulin egy valódi pesti vámpír, vagy egy zsúfolt téren egy rongyokba öltözött zseni... Mert igenis léteznek különleges lények, amiképp léteznek különleges helyek, átjárók a világok között.

Czinkóczi Krisztina ezeknek a helyeknek avatott ismerője, és biztos kézzel vezet minket hozzájuk rejtett utakon és titkos ösvényeken.

Novellái, bár témájukban egymástól függetlenek, mégis szorosan összetartozóak. Oda visznek, ahol világunk átfedésben áll más világokkal. Az Átjárókba.

Kedves Olvasó! Ez a könyv nem egyszerűen antológia. Nem (csak) szórakoztató irodalom.

Ez egy szerződés.

Vigyázz, mit kívánsz! Érteni fogod, amit olvasol.

Miután elolvastad, többé nem leszel az, aki voltál.”

/Sren Tilesh/

A papír alapú kötet 1600 forintért megrendelhető a spiritart.egyesulet@gmail.com email címen, és az e-book verzió is hamarosan elkészül. Kérjük, levelében írja meg papír könyv esetében, hány kötetet rendel, milyen módon szeretné kifizetni, és milyen postacímre küldhetjük a könyvet. Budapesten a személyes átvételt is meg tudjuk oldani.

A Spiritart Egyesület újabb két kötetet bővítette kínálatát, fogadjátok szeretettel Dr. Ulry Attila Jenő regényét, ami a vallásfilozófiai fikció eddig ritkán bemutatott perspektíváját helyezi középpontba, valamint Czinkóczi Krisztina misztikus novelláiból válogatott kötetet, melyben a hétköznapi világot átszövő misztikumnak csak a képzelet szabhat határt.

Avana Egyesület

Novellapályázat Preyer Hugo emlékére – 2015

Az AVANA Egyesület pályázatot hirdet új sci-fi novellák megírására.

A pályázaton minden olyan alkotó részt vehet, akinek még nem jelent meg önálló kötete. (A magánkiadás nem kizáró tényező.)

A pályázat nem jelígés!

Egy pályázó maximum két művel pályázhat.

A novellák terjedelme szóközzel együtt nem haladhatja meg a 40.000 karaktert, és nem lehet kevesebb 2500 karakternél.

A műveket **Word.doc.**, vagy **Word docx** formátumban, (12 pontos betűmérettel, normál sorközzel, fejléc és oldalszámzás nélkül) **e-mailben** kell benyújtani. A csatolt dokumentumok címében szerepelnie kell a szerző nevének, a mű címének.

A terjedelmi határok és formai követelmények be nem tartása a pályázatból való kizárást vonja maga után.

A pályázat dobogósai minden évben emléklapban, könyvjutalomban és pénzjutalomban részesülnek:

I. hely: 15 000 Ft

II. hely: 10 000 Ft

III. hely: 5 000 Ft

A pénzjutalmakat az Avana Egyesületnek ítélt adó 1%-okból fedezzük.

Beküldési határidő: 2015. május 30.

Az e-mail-eket a következő címre várjuk:

preyer@avana.hu

Az e-mail-ben kérjük megadni:

- a szerző nevét,
- (- ha van, akkor az írói nevét is)
- a szerző levelezési címét,
- telefonszámát,
- és e-mail címét.

Az eredményhirdetésre, és a díjak átadására az összettel megrendezett **HungaroCon** országos sci-fi találkozón kerül sor.

A pályázó a pályázat beadásával hozzájárul ahhoz, hogy műve megjelenjen az Avana Egyesület nyomtatott kiadványában, az **Új Galaxisban**, vagy online a **preyer.avana.hu** oldalon.

Továbbá vállalja, hogy a beküldött alkotásokat az eredményhirdetésig máshová nem nyújtja be, illetve Interneten sem jeleníti meg.

A pályázatról bővebben:

preyer.avana.hu

**Jimmy Cartwright
és HomoErgaster**

ALIENS - a moziélmény

Tavaly május óta szép, új mozink van itt Szentesen. Egészen pontosan mondjuk nem új, hanem a régi felújítva. A régi és az új között persze jelentős különbség van. Egyrészt teljesen átalakították a nézőteret, és a legmodernebb technológiát telepítették be, másrészt – nyilván a fejlesztésnek köszönhetően – az országos premierrel egy időben tudják adni a legújabb filmeket, míg a régiben akár 3-4 hónapos csúszás is sokszor előfordult, és a kínálat sem volt épp lehangoló. Egyébiránt régebben sem voltam egy igazán nagy moziba járó, de azért a régi, szocreál hangulatú műintézménybe el-el jártam, ha volt kivel, és volt mire. Tavaly május óta azonban (illetve már előtte néhány éve) legfeljebb a bejárat előtt sétáltam el, felemás érzésekkel olvasgatva a kifüggesztett moziműsort. Az évek során ugyanis – különösen, mióta a Mozimorzszakat írogatom (ha van miről) – jelentősen átalakultak a filmnézési elveim és szokásaim. Őszintén szólva sajnálom kiadni a pénzt olyan produkciókra, amelyek a látványon kívül alig nyújtanak valamit, ha egyáltalán... Persze volt pár film, aminek megintogtam (pl. a John Wick, amit így utólag szívesen megnéztem volna nagy vásznon, de az év végi hajrá miatt nem volt rá alkalmam), de végül mindig legyintettem egyet, hogy „Á, majd kiveszem a tékából...”, és sajnos az esetek többségében beigazolódtott, hogy tényleg nem érte volna meg csak ezért beülni a moziba.

Ám eljött végre az első kivétel, amire azt mondtam, hogy ezt mindenképpen látni akarom nagy vásznon. Ez pedig a felújított Aliens – A bolygó neve: Halál. Annak idején ugyanis koromból kifolyólag ezt nem nézhettem meg még televízióban sem. 2008 óta – amikor is felvettük az első, hivatalos Lidércfény Rádiót, melynek témája az Alien filmek voltak – hiányérzetem volt, hogy ez nekem annak idején kimaradt. Most viszont itt

volt a lehetőség ezt bepótolni, és meg is ragadtam az alkalmat. Felvettem az ötletet a Lidércfény szerkesztőségi tagjainak, hogy mi lenne, ha együtt elmennénk, és megtekintenénk. Mint kiderült, jó ötlet volt, hiszen HomoErgasteren kívül senki más sem látta annó moziban.

A nyolcvanas években, amikor a film bejött az országba, és meghódította a mozikat, meg az otthoni videokészülékeket, még nem sokat tudtam a filmről. Néhány vagányabb osztálytársam, akik látták otthon, persze meséltek róla. Különösen az utolsó jelenetekkel igyekeztek szórakoztatni, mert nagyon tetszett nekik, hogy Ripley a rakodógép segítségével küzd az alien királynő ellen. Bennük akkoriban, fiatal tiniként ez ragadt meg leginkább. Aztán kiderült, hogy van első része is, amiből egyértelműen az a jelenet volt a csúcspont, amikor „megszületett” a majdnem az egész legénységet elpusztító szörnyeteg.

Az első találkozásom a sorozattal egy késő éjszakai, nagy valószínűséggel külföldi, műholdas adón vetített Nyolcadik utas volt. (Nem tudom már persze biztosan, az is lehet, hogy egy korabeli magyar vetítést csíptem el, rég volt.) Bár a tévé nem adja vissza azt az élményt, mint a mozi, de azért egyedül, éjszaka a sötétben, 15-16 évesen így is megtette a hatását. Ez azonban része volt az akkoriban tudatosan vállalt rettegettségnek: meg akartam erősíteni a bátorságom a horrorfilmekkel (sikerült! :)). Később természetesen, amikor csak lehetőség adódott rá, mindig megnéztem tévében, videóról, számítógépen, a negyedik részt már moziban (még a régi, szocreál műintézményben). Számos alkalommal láttam mindet, de meg kell mondom...

Az első mozis Alien élmény még így is ütött. Egyrészt végig ott volt bennem az öröm, hogy életem egyik meghatározó filmjét (bár korántsem olyan szinten meghatározó, mint HomoErgasternek) megnézhetem moziban, másrészt pedig, bár jelenetről jelenetre ismerem, valahogy mégis érdekes volt, nem untam, tudtam izgulni amikor izgulni kellett, időnként visszatartottam a lélegzetem, a végén pedig megkönnyebbültem – annak ellenére, hogy tudom, mi történik a folytatásokban. Bár nem mostani alkotás, mégsem éreztem, hogy lassú vagy unalmas lenne, ma is teljesen jól nézhető, és megvolt a „már vége is van?” érzés, pedig nem egy rövid film. Egyszóval a moziélmény igazi élmény volt, bár döcögősen indult.

A hivatalos kezdés ugyanis 21.00 órára volt kiírva és szokás szerint negyed órával előtte összejött a csapat a bejáratnál (a jegyeket már két nappal előtte megvettük), s némi fotózkodás után (hiszen egy ilyen különleges eseményt dokumentálni kell) bementünk, majd vártunk, hogy bemehessünk. És vártunk (közben a várakozás miatti idegességéből kifolyólag felkerestem a mellékhelyiséget, hogy elintézzem folyó ügyeimet), és vártunk még, meg még egy kicsit... Pontosán nem tudjuk mi történt, s már kezdtük azt találgatni, hogy bizonyára nem érkezett meg a tekercs, a kópia. (Nyilván ez a mai, digitális korban már csak egy archaikus poén volt, de régen bizony előfordult, hogy a kiírt kezdés után hozta meg a mozigépezés a bedobo-

zolt tekerceket, mivel a vonat, amivel hozták, késett.) Végül, úgy fél tíz előtt bemehettünk, elfoglalhattuk a helyünket, megtekinthettük néhány filmajánlót, és belevethettük magunkat a sci-fi horror eme klasszikusának megtekintésébe, bepótolva cirka három évtizedes lemaradást. De immár mi is elmondhatjuk magunkról: láttuk moziban az Alient, mi több, megérte a rá fordított pénzt és időt.

***

Amikor Jimmy megemlítette, hogy a szentesi moziban, sok évnyi kiha-

gyás után ismét vetítik az Aliens - A bolygó neve: Halál-t, azonnal tudtam két dolgot. Az első: el akarok rá menni, a második: ha lehet a fiamat is elviszem. Az volt a koncepcióm, ideológiám ezzel kapcsolatban, hogy a közösen megnézett filmek élményei között ez a film legyen a horror alfája, kiindulópontja. Ez legyen a tűzkeresztsége, ami után már elbír mászt is, és ami megteremti benne filozófiailag is a filmnézés alapállását. Kicsit aggódtam azért, mint apa, féltettem a gyereket, bírni fogja-e, hogy reagál rá. A nagy kísérlet teljes siker volt, mert a fiú végigizgulta a filmet úgy, hogy az első filmet (Alien - A nyolcadik utas: a Halál) nem látta, és értette is, noha még ráadásul felírtos volt. A különleges mozizás azért volt számomra még extrém szellemi csemege, mert aznap a fél város a telet temette, miközben ötdmagammal a moziban ünnepeltem a beköszöntő tavaszt, mivel a Lidércfény teljes csapata tanulmányi kirándulása volt ez, az űr-horror-akció őstípusára!

Nem nosztalgia volt ez, mert a régi vetítések feelingje-hangulata nyomokban sem jelentkezett a moziban. Az új, korszerű létesítményben minden más, mint egykor, a vetítés minősége meg pláne. A nosztalgiahullám a következő napokban köszöntött be, midőn eszembe jutottak esetek, motivációk, élmények-álmok, gondolatok. Erről is szól a Lidércfény TV negyedik adása, amelyet majd a maga idején megtekinthet az érdeklődő. Az átszakadt gát is szűknek bizonyult, s a múlt eseményei torlódni kezdtek. Ez az oka, hogy nem mindent mondtam el a felvételen, ami szándékomban állt. Az AKF ennek pótlására ad lehetőséget most.

Az egyik ilyen emblemikus sztori az első filmhez kapcsolódik, annak is az egyik igényes kivitelű moziplakátjához. Ezt a kiadvány aligha arra szánták, hogy kirakják a vitrinbe, vagy kitegyék a falra. Noha nekem kinn volt sokáig. Az előbbi kijelentésem arra alapozom, hogy a poszter két oldalas. A frontoldalán színes, a hátoldalán fekete-fehér. A plakát egy korabeli csoda, korrekt és alapos, nem költ, és értelmez át, azt adja a nézőjének, amit a film megtekintéséhez hangulatilag föltétlenül kell. A beszerzésének történetét szeretném leírni, mert bár nagyon készültem rá, mégis lemaradt a videóról. A nyolcvanas évek elején, felső tagozatos iskolásként, és kamaszként osztálykiránduláson vettem részt, az akkoriban minden évben megrendezésre kerülő BNV, azaz Budapesti Nemzetközi

Vásáron. A szentesi vasútállomáson egy alkalmi könyvárustól vettem meg E. Peter Volpe: Evolúció c. könyvét még az indulás előtt, elsősorban azért, mert az egyik oldalon hatlábú kecskebékák vannak benne, illetve az egyik perm időszak hiulló rajzát később saját alkotásomban is reprodukáltam. A vásárról nem sok emlékem van, biztosan sok érdekes gép, és egyéb látnivaló volt, azonban ezeket überolta két élmény. Az első: a kor egyik ünnepelt manöken-bombanője élőben! Egyszer csak ott állt előttem a kártyanaptárakon és fehérnemű reklámokon megcsodált wamp, akit még Kádár János is megbámult egy exkluzív divatbemutaton! Kamasz kölyökként beindult a nyáladzás, és lihegés persze, de azt is megfigyeltem már akkor is, hogy olyan figurák ajnározták a csajt, akik nem lehettek a szocialista munka hősei. A manökent azonban simán kiütötte a következő élmény - knock out! - amikor megpillantottuk egy pultnál a megvehető A nyolcadik utas: a Halál plakátot! Ez volt az a pillanat, amikor a BNV összes többi érdekessége fontosságát veszítette, a beálló kulturális sokkhatásra. A '87-es könyvig a poszteren olvasható filmszövegrészek voltak az elérhető leírt szövegek ebben a témában. Manapság már, hála az internetnek, megtekinthető, letölthető ez a speciális, egyszerű plakát!

A másik eset a korabeli celluloid alapú filmvetítésekhez kötődik. Egy leányzóval kettesben mentünk el A bolygó neve: Halál második, vagy harmadik vetítésére. A kópia már kissé megviselt volt, de ennek ellenére jól szórakoztunk, mindkettőnk kedvenc filmje volt! Az viszont haslővésként ért minket, hogy Ripley elindult Newt-ért a légkörprocesszor mélyére, aztán egy váratlan fordulattal már fenn voltak a Sulacón! Az egész megmentési jelenet a királynő első feltűnésével hiányzott! A mozigépész vagy hanyag volt, vagy nagyon sietett haza. Mindenesetre a moziélmény töredékes maradt. Határozottan emlékszem rá, hogy mások is fura ábrázattal jöttek ki az utcára. Aki még nem látta akkor a filmet, annak is hiányzete lehetett.

Milton Gray

Lidércfény

Sűrű porfelhő gomolygott a furgon mögött, amint az aszfaltútról letérve végig haladt a majorhoz vezető földúton. Az épületekhez közeledve lassított, majd befordult az istálló előtti tér töredezett, kátyúkkal teli betonjára és megállt.

- Na, végre! Már azt hittem, soha nem érsz vissza! - Az istálló kétszárnyú, szélesre tárt ajtaján kilépő férfi hangjában érezhető idegesség vibrált!

- Jöhettek volna előbb is, ha indulás előtt nem tűnsz el, a keverő üzembem nem egyedül kellett volna a platóra cipelnem a zsákokat, és ha ez a szemét nem fullad le ötven méterenként itt az emelkedőn! - válaszolt a furgonból kiugró férfi. - Nehogy már neked álljon feljebb, Steve! Tudtad, mikor kell indulnunk, több mind fél órát vártam rád!

- Alig, hogy elmenté, itt voltam. Julie is tanúsíthatja. Egyébként nem tartozom neked beszámolóval, hogy hol voltam.

- Alig, hogy elmentem, itt voltál? Nem mondd?! Lehet, hogy onnan az akácospól lested, hogy elinduljak! Hagyjuk! - nyelte le mérgét a másik. - Segíts lepakolni, mert már sötétedik, a fejést el kellett volna kezdeni, a tehenek, meg még lent vannak a legelőn. Julie merre van?

- Bent készíti elő a beállításokat a fejeshez - intett Steve az épület felé.

- Itt vagyok! - a lány a másik oldalról, a magtár felől közeledett, vödörökkel a kezeiben. - A kannákat már előkészítettem, a tej-tartályt is kimostam. Sokáig voltál oda, Greg.

- Sokáig voltam? Egyedül voltam. Steve már megint eltűnt az indulás előtt. A keverőben egy nyugdíjas korú alak várt, a többieket behívták az irodára valamilyen megbeszélésre. A harminc zsákot egyedül kellett kihordanom és felpakolnom a furgonra. Tudod, mekkora súly az? Másfél tonna és legalább húsz métert kellett menni egy zsákkal a furgonig. Mire végeztem, a derekam sajgott a fájdalomtól, a lábaim remegtek a fáradtságtól. Ráadásul ez a roncs - pillantott megvetően a furgonra - itt az istálló előtti emelkedőn megint többször lefulladt, és kétszer is felforrat a hűtővíze. Szerelőhöz kellene már végre vinni.

- Persze! Ha megjön a pénz a bankszámlára, elviheted. Fiúk! Pakoljátok gyorsan le a zsákokat, és ha végeztetek, Steve menjen le a legelőre a tehenekért. Greg! Hallgasd meg a vákuumszivattyú motorját! Az előbb, amikor elindítottam, furcsa hangot adott - rendelkezett Julie, majd sarkon fordult, és a kukoricadarával teli vödörök súlyától imbolyogva bekacsázott az istállóba.

Greg lehajtotta a furgon platójának oldalát, hátralépett, hogy lendületet vegyen és egy ugrással fenn termett. Steve, talán az iménti dorgálásnak köszönhetően, szokatlan serénykedésbe kezdett. Egyik zsákot a másik után kapta vállra, és szinte futott velük a pár méterre lévő magtárig. Mire Greg a következőt a furgon platójának szélére vonszolta, ő ott állt. Már csak öt zsák volt vissza.

- Steve! Hagyd! Ezeket majd én beviszem. Mindjárt teljesen sötét van. Menj, hajtsd be a teheneket! - Greg felpillantott az égre, majd a nyugati látóhatárt szegélyező dombok irányába fordult. - Beborult, talán az eső is elered nemsokára. Itt a tetőn még van némi világosság, de lent a völgyben már sötét lehet.

- Oké! Megyek! - gyors mozdulatokkal leporolta és betúrta nadrágjába az ingét, jókorát húzott a derékszíján.

Amikor a furgon platójának söprése közben Greg felpillantott, Steve siető alakja éppen eltűnt a legelőhöz vezető földút hajlatában. Feltámadt a szél, besüvöltött az öreg istálló foghíjas tetőcserepein, és lekotorta a gerendákról az elmúlt száraz napok odarakódott porát. Az épület végétől a szántóföldig húzódó bozótos sötét sávja kontúrt rajzolt az ég és a föld határára. Az akácvirág édeskés illatának és a szemközti domb baromfitelepe bűzének émelyítő elegye terjengett a levegőben. E természet által kreált, utánozhatatlan prezentációt a telep ventilátorainak épp csak hallható suhogása, és a völgyben, az alig egy kilométernyire húzódó falu kutyáinak ugatása tette teljes értékű vidéki élménnyé! Greg éppen befejezte a fejőgép vákuumszivattyújának ellenőrzését, amikor Steve érkezett futva a legelő felől.

- Baj van, Greg! Nagy baj van! A tehenek nincsenek a legelőn. Valahol kitörhették a karámot, vagy a villanypásztort dönthették ki. Az alsó részt végig jártam, egészen a vízmű szivattyúházáig, de nem találtam őket.

- Julie! - kiáltott Greg, amekkorát tudott. - Julie!

- Mi történt? - szaladt ki a lány az épületből.

- Nincsenek a legelőn a tehenek. Valahol kitörtek - válaszolt Steve a futástól még mindig lihegve.

- Jó ég! Már teljesen besötétedett! Merre lehetnek?

- Szerintem átmentek a másik dombra a napraforgó táblába. Reggel, amikor kihajtottam őket, a Pöttyös egyenesen arra vette az irányt. Még jó, hogy velem volt a kutya - folytatta Steve.

- Mindegy! Meg kell keresnünk őket! Ha szerencsénk van, együtt maradtak mind a hatvanan - szólta közbe Greg. - Steve, te menj a napraforgó táblába, én lent a völgyben hátra megyek a lucernásig. Gyanítom, hogy arra bóklászhatnak.

- Siessetek! Amíg megjöttök, ledarálom a takarmányrépát - zárta a vitát Julie.

A legelő bejáratáig együtt mentek. A karám kerítését épnek, a kapuját zárva találták. Steve a napraforgó táblához vezető ösvényen baktatott felfelé, Greg pedig a völgy aljában a vízmű szivattyúházhoz vezető zúzott köves úton haladt tovább. Mire elérte a patakot átszelő hidat, a sötétség szinte tapintható volt. A híd túloldalától földút haladt tovább, s a kicsinyke réten túl, a dombok közötti szűk völgyben folytatódott. Az egyre erősödő szélben, az út két oldalát szegélyező bozótos suhogásával kísérve, a beton keményre száradt keréknyomok gödreiben botladozott egy darabig, aztán kiaraszolt az út szélére. A lucernásig húzódó erdősávnál valami a lábszárához ért. Odakapott, ám keze ismerős szőröcsömöt tapintott.

- Jumper! Hogy kerülsz ide? - szólta a juhászcutyának, aki halk vakkantással válaszolt, és megnyalta az őt simogató kezét. - Gyere öreg, keressük meg a teheneket!

A lucernás az erdősáv túloldalán lévő enyhe emelkedőt fedte. A tehenek a fák tövében feküdtek és békésen kérődztek. Jumper egy pillanat alatt talpra állította, csordába terelte őket és elindultak haza, a major felé. Amint kiértek a völgybe, a szél váratlanul elállt, s a patak tompa koppanásán kívül már semmi nem zavarta a táj nyugalmát. Gregnek furcsa érzése támadt. Szokatlan volt ez a csend, szokatlan volt az állatok nyugodt, tempós mozgása. A magyoró bokroknaál át is húzódott a csapat másik oldalára,

nehogy valamelyiknek mégis kedve támadjon egy kitérőre. Jumper, mintha a gondolatában olvasott volna, elfoglalva az ő előbbi helyét, baktatott a tehenek mögött.

Idegeinek a fáradságtól kimerült állapota volt, vagy a szemei alkalmazkodtak a sötétséghez, nem értette, csupán érzekelte az előtte haladó állatok körül fluoreszkáló valamit. Kevésel később már az utat övező bokrokat, fákat is, és az út túloldalán vele egy magasságban haladó Jumper alakját is látni vélte így. Bár a sűrű felhőtakarón a Hold fénye sem szűrődött át, amikor a híd előtti tisztáshoz értek, már szinte világított az út a karám bejáratáig. Az állatok hang nélkül szorosan egymás mellett haladtak felfelé az istállóhoz vezető úton, mintha két oldalról kísérték, hajtották volna őket, holott csak ő és a másik oldalon Jumper követte a csapatot. Nem sokkal a karámkapu felett, közel az aszfaltút kereszteződéséhez hirtelen megszűnt e fény és ismét teljes sötétség borult a tájra.

Az állatok ütemes tempóban értek az istállóhoz, ám váratlanul megtorpantak. Az udvari karám kapuja zárva volt. Greg előresietett s még bosszankodott is, hogy Julie miért nem nyitotta ki, és a magtár feletti lámpa, amely a bejárat előtti teret világítja meg, most miért nem ég. Az utolsó tehen után behajtott és beresztelte a karámkaput, majd besietett a fejtérbe.

- Julie! - szólította a lányt, s miután nem jött válasz, hangosabban kiáltott. - Jjuulliiie!

A gyűjtő tartálynál letakart tetejű alumínium tejes kannák sorakoztak, a tejszűrő a tartály feletti kampón lógott, a fejeshez használt szivacsok, kendők és vödörök a beállítások elé voltak készítve, a lány azonban nem volt sehol. Visszament, benézett a magtárba, aztán az udvaron ismét elkiáltotta magát.

- Julie! - de megint nem jött válasz.

- Julie! Hol a fenében vagy? - dünnyögte. - Bent állnak az állatok az udvarban, kezdhethetnénk a fejest!

Ismét besietett a fejtérbe és megkerülve a beállításokat hátrament a kijáratához. Az udvarnak ezt a részét pihenőnek nevezték, ide engedik ki a már lefejt teheneket, hogy ne keveredjenek a többiekkel. Félrehúzta a méretes, barnára rozsdásodott vasrezeszt, szélesre tárta a pihenő kapuját és kiment a tizméternyire lévő vályúig. Ott újra szólította a lányt, de miután választ nem kapott, visszasietett az épületbe. Egy pillanatra megállt és lélegzetét visszatartva hallgatózott.

- Greg... Greg... Segíts... Greg!

A pihenő bejáratától nem messze, az épület félreeső szegletéből, ott, ahol a répadaráló állt, halk nyöszörgést vélt hallani.

- Julie? - szólt arra bizonytalanul.

- Greg... Segíts... jött az alig hallható válasz.

- Jjuulliiie! - ordította el magát, s mint aki álmából ébred, egyetlen ugrással vette az előtte tornyosuló kocka szalma bálákat és odarohant a géphez.

A helyiségben itt sem világított a lámpa, s csak sejtette a hang forrásának irányát. Julie a padlón a répadaráló és tároló pad közötti résben feküdt. Alakját nem látta ugyan, de amikor a sötétségben végig tapogatta, érezte, hogy egyik lába és keze a teste alá szorult, a másik lába a tároló keresztartójába akadt, szabadon maradt kezével pedig tarkója táján markolja a haját.

- Julie! Mi történt? Hallasz? Mi van veled?

- Nem tudom! A fejem... nagyon fáj a fejem... nagyon fáj...

Greg óvatosan végigtapogatta a lány arcát, aztán a fülét, a

homlokát, a halántékát és ujjai felkúsztak a hajára. Melegség ömlött át kézfejen, beborította ujjait, végigcsorgott a csuklóján be az ingujjába.

- Úr Isten! Mi történt, Julie! Mi van veled? - próbált nyugalmat erőltetni magára.

Óvatosan, hogy nagyobb bajt ne csináljon, kiszabadította a lány kezeit, lábait, ölébe vette és kifordult vele a daráló előterébe. A fejtérből ide szűrődő fényben feltáruuló látványtól aztán elborzadt. Julie fejének tetején, tenyérnyi darabon hiányzott a haj. De nem csak a haj, hanem a fejbőr is. A szabadon maradt koponyacsontra már ráalvadt a kiömlő vér, amely ráadásul patakban folyt tovább, le a lány tarkóján, halántékán. Julie kis időre magához tért.

- Mi történt velem, Greg? Miért fáj ennyire a fejem? - s ahogy kimondta, ismét elalélt.

Greg a szalmabálához vitte és felfektette Julie-t. Kétségbeesésénél csak tanácstalansága volt nagyobb, s turbó fokozatba kapcsolt elméje megpróbálta rekonstruálni a Julie-val történeteket. Amikor Steve-vel elindultak, Julie akkor készült a takarmányrépa daráláshoz. Az öreg gép adagolójába felülről kellett betenni a répa darabokat, és az alá helyezett edénybe, vödörbe hullott a darálék. A darálót villanymotor hajtotta, amelynek forgó tengelyét már időtlen idők óta nem takarta védő burkolat. Julie lehajolhatott a vödör mellé szóródott répa darálékért, és valószínűleg a feje tetején összefogott hajtincset ekkor kaphatta el a forgó tengely.

- Julie! Julie! Ébredj, ne aludj el! - szölongatta kétségbeesetten a lányt, de fogalma sem volt arról, hogy mit tegyen.

A furgon a major elején a bejáratnál áll, de a lányt nem hagyhatja itt egyedül. Ráadásul az a roncs napok óta csak úgy indult, hogy vagy előzőleg lejtőre állt és onnan begurult, vagy megvárta, míg a hajnalban dolgozni érkezők betolják. Hol lehet Steve? Utoljára akkor látta, amikor elváltak a legelő karámkapujánál. Ha a napraforgós közel négyhektárnyi területét járja a tehenek után, valószínűleg még ott van. A falu majd egy kilométer, telefon pedig legfeljebb a kocsmában, ha még nyitva van. S amikor a tehetetlenség érzése végképp hatalmába kerítette volna, emlékezetébe villantak a völgyben nemrég átélt élmények. Végtelen nyugalom járta át lelkét, megmagyarázhatatlan energiák áramlását érezte testében, és Julie teste körül ugyanazt a fényt látta felsejleni, ami ott lent a völgyben az állatokat látni engedte. Lehajolt a lányhoz, átkarolta, magához szorította, és így állt fel vele.

- Mi történik, Greg? - suhogta Julie alig hallhatóan.

- Nem tudom, Julie! Karolj át és szoríts magadhoz, ahogy tudsz!

S amikor érezte a lány ölelését, elengedte, átnyúlt a vállá felett, mutató és hüvelyk ujjából O formát alakított, s ezt a lány fején tátongató nyílás széléhez nyomta. Közben eszelősen suttozta Julie-nak:

- Szoríts- Julie, szoríts! Istenem! Ha létezel, adj erőt nekem! Kérlek, segíts, Uram, segíts, hogy ez elég legyen!

Julie fejéből ömlő vér áramlása gyengült és megszűnt. Greg érezte, hogy a lány vére ráalvadt keze fejére, de érezte Julie egyre erősödő szorítását is.

- Mi történik velem, Greg? Olyan könnyűnek érzem magam, és már nem fáj a fejem annyira.

- Nem tudom, Julie, nem tudom - Greg, szemei könnyben úsztak, torkát a sírás görcse szorongatta.

- De Greg! Már egészen jól vagyok. Alig fáj a fejem - tolta el magától a férfit Julie.

- Greg! Julie! - hallatszott kintről Steve kiáltása.

- Itt vagyunk a pihenőnél, Steve! Gyere gyorsan, baj van! - kiáltott vissza Greg.

- Mi történt? - ért oda Steve futástól lihegve, s amikor megpillantotta a Julie fején éktelenkedő, alvadt vértől megbarnult nyílást, arca fintorba torzult.

- A répadaráló letépte Julie haját! - válaszolt Greg nyomatékkel kiejtve a haját. - Vigyázz itt Julie-ra, elmegyek a furgonért és bevisszük a faluba az orvoshoz.

- Gyere, nővérem, szoríts engem is egy kicsit! - ölelte át Steve Julie-t, s közben intett Gregnek, hogy induljon.

Futva tette meg az utat a telep elején álló furgonhoz. Ha nem indul, egyedül száz métert kell tolnia az aszfaltútig, onnan még negyven méter a lejtő, amelyen lendülettel beindítható. Az öreg csotrogány azonban az első gyújtásra indult. A fejőterhez robogott, tágra nyitotta a túlolldali ajtót, takarót vett elő az ülés rekeszéből és beszaladt az épületbe. Julie-t tiltakozása ellenére ölbe kapta, a furgonhoz vitte, beültette, betakarta és mellé ültette Steve-t. Óvatosan hajtott az aszfalt útig, majd beletaposott a gázba. Az emelkedőn alig lassult valamit, a tetőn túl pedig már szabadon, egyre gyorsulva gurult a vasúti átjáróig. A falu onnan alig kétpercnnyire volt. Amikor befordultak az orvos házának udvarába, Julie felnyitotta szemeit.

- A doki beköti a sebet, aztán siessünk vissza, mert a fejes még hátra van.

- Persze, nővérem, a fejes még hátra van - visszhangozta Steve.

Greg ebből már semmit nem hallott, mert, ahogy megállt a furgon, az ajtót is nyitva hagyva rohant be a házba.

- Greg vagyok a majorból. Gyere gyorsan, doki! Nagy baj van! - szólt a kaputelefonba.

A bejárati ajtó ablakrészén fény jelent meg, majd kinyílt az ajtó!

- Hello Greg! Mi történt?

- Hello Phil! Julie megsérült! A répadaráló bekapta a haját, és feltépte a fejbőrét egy tenyérnyi darabon. Doki! Julie nem látta a sebet, úgy tudja, hogy csak a haját szakította ki a gép. A letéptet darab ott lóg hátul a tarkóján gumival összefogott hajtincs mellett. Gyere, nézd meg!

Futva mentek a furgonig. Greg felkapcsolta a belső világítást.

- Hello Julie! Nem találtál jobb fodrászt? Greg mondja, a daráló bekapta a hajadat - próbált lazának látszani Phil, de az elé tárult látványtól megváltozott az arc kifejezése.

- Baj van, doki? - kérdezte Julie sírástól elcsukló hangon.

- Igen, kislány! Úgy látom, baj van. Valószínűleg rövidebbre kell nyírni egy ideig a hajadat. No, fiúk, fogjátok a hölgyet, és óvatosan hozzátok be a rendelőbe.

Előresietett, s mire Greg és Steve karjaikban Julie-val odaértek, már injekciós tűvel a kezében állt az vizsgáló mellett.

- Ez csak fertőtlenítő, több helyen a fejbőrbe adom. Apró szúrásokat fogsz érezni, ha mégis jobban fájna, nyugodtan vágd nyakon Greget vagy Steve-t. Fogjátok fiúk!

Julie azonban egy hang nélkül tűrte a tűszúrásokat, és észre sem vette, amint Phil a vértől ázott hajtincs egy darabjával együtt levágta a tarkóján lógó fejbőr darabot, majd becsúszta egy fertőtlenítő folyadékkal telt tálba. Amikor végzett, intett Gregnek,

hogy jöjjön, s átmentek a ház folyosójára. Onnan telefonált a mentőknek.

- Igen! Amilyen gyorsan tudnak! Életveszélyről van szó! Egy répadaráló valósággal megskalpolt egy nőt. A feje tetejéről tenyérnyi darabban tépte le a fejbőrt... igen... Nem, nem a haját, a fejbőrt. A koponya nem csak szabadon van, de leszakadt a csonthátya is. Jó! Várom.

- Mekkora a baj, doki? - kérdezte Greg, amikor Phil befejezte a telefonálást.

- Mekkora? Nem is tudom, hogy mondjam! Ilyet még én sem láttam. A fejbőr az egyik legvérekenyebb része az emberi testnek. Ekkora seb, te jó ég! Ha időben nem látják el, akár el is vérezhetett volna. Mikor történt?

- Amíg oda voltam a tehenekért, talán fél, háromnegyed óra lehetett. Mire megtaláltam Julie-t, újabb negyedóra.

- Az kizárt, Greg! Ekkora sebbel néhány, talán tíz perc, és sokat mondok, el kellett volna véreznie. És hogy állt el a vérzés? Mert, ahogy látom elállt. Igaz, hogy sok az alvadt, de ez nem magyarázza.

- Nem tudom! Elállt - Greg képtelen volt elmondani az igazat, ám mielőtt értelmetlen magyarázkodásba kezdett volna, a mentő szirénázva, villogva fordult a ház elé.

Greg és Steve az udvaron, a formásra nyírt tuja bokrok tövében várták, míg ellátják és előkészítik Julie-t a szállításhoz. Amikor elkészültek, Phil behívta őket.

- Julie! Most bevisznek a kórházba, mert további kezelésre lesz szükség. Egy régi barátom, nagyon jó sebész, most az ügyeletes, ígérte, hogy különös figyelemmel lesz rád. A fiúk meg visszamehetnek a telepre befejezni a napot. A kórházba most ne menjenek utánad, ott nem sok hasznukat veszik. Holnap már meglátogathatnak.

A beadott nyugtatók és az átélt tragédia hatására Julie bágyadtan bólogatott a hordágyon. Kinyújtotta kezeit, s amikor Greg és Steve megfogta azokat, halkan csak annyit suttogott.

- Köszönöm! Szeretlek titeket - lehunyt szempillái alól könnycsepp gördült végig arcán.

Villogva, szirénázva fordult ki a falu főutcájára a mentő s a házak előtt bámészkodók sora előtt elhaladva, egyre gyorsulva eltűnt a szemük elől. Greg visszapillantott a rendelő felé, de Phil már becsukta maga mögött az ajtót. Megbökta Steve vállát.

- Gyere, pajti, várnak az asszonyok. Már régen be kellett volna fejezni a fejest, és még el sem kezdtük.

- Tudom, Greg! Tudom! Várnak az asszonyok! Fogadjunk, hogy ez a szemét megint nem indul! - rúgott a furgon kerekébe jókorát.

Ám az öreg járgány szinte értehetetlenül ismét az első mozdulatra felpörgött. Sőt, legnagyobb meglepetésükre az istállókhöz közeledve az emelkedőre, ahova még üresben is csak keservesen vergődött fel máskor, szinte lendületvesztés nélkül felért.

- Odanézz! - lökte meg térdével Steve.

A tetőtől a vízmű szivattyúházig húzódó szakadék fölé emelkedő szikla szélén Jumper kecses, méltóság teljes alakja rajzolódott ki a sötétben. Ugyanaz a fény sejlett körülötte, mint amit a völgyben látott.

- Mi a frász ez? - fordult felé értetlenkedve Steve. - A napraforgósban nem így nézett ki.

- A napraforgósban? Mikor?

- Amikor te a lucernásba mentél, ő velem jött a napraforgósba. Nem volt semmilyen fényeskedés, meg ilyenek. Azt hittem, hogy a tehenek nyomára vezet, aztán csak ott baktatott a lábam mellett, míg vissza nem értünk.

- Az lehetetlen! - válaszolt Greg. - Jumper a lucernás bejáratánál csatlakozott hozzám, és segített behajtani az álla...

Greg szava elakadt, a hátán a hideg futott! A fény a völgyben, az állatok szokatlan fegyelmezett mozgása, az út, ahogy fluoreszkált a sötétben, és...

- Milyen Jumper? Ő velem volt végig, elhíheded. A telep bejáratánál hagytam, amikor visszaértem. Fogadjunk, hogy most is ott van! - vitakozott tovább Steve.

Greg a gázba taposott, és néhány perc múlva már a fejtér épületének bejáratánál fékezett. Kiugrott az autóból és Jumper óljához sietett. A kutyának csak a feje látszott ki, és a közeledő alak láttán kissé felemelkedett.

- Ez lehetetlen - dühnyögte Greg. - Ennyi idő alatt nem érhetett

le a tetőről! - hüledezett tovább.

Leguggolt mellé és beletúrt a bundájába. Légzését kiegyensúlyozottan, a szőrét száraznak érezte. Felegyenesedett és elbalagott az istálló végéhez, ahonnan látni lehetett azt a sziklát, ahol Jumper a furgonból felfedezte. Halványan derengő alakja most is ott állt mozdulatlanul. A felszakadó felhőtakaró alól kibukkanó Holdra vonyított hosszasan, majd Greg felé fordulva ugatott kettő rövidet, leugrott a szirtról és alakja eltűnt a sötétségben.

- Láttad? Hallottad? - fordult a mellé érő Steve-hez.

- Mit láttam? Nem hallok én semmi mást, csak a bozót suhogását.

Greg mély levegőt vett, még egyszer a tető felé, az üres sziklára pillantott, majd az istálló udvarában türelmesen várakozó tehenek csapatára.

- Menjünk. Steve! Várnak a lányok! - és elindult fejtér bejárata felé.

El nem küldött levél

Milton Gray

2011.december 17. Pécs Elcoteq - Vállalati tájékoztató, a cég étterme.

Néztem az étteremben gyülekezőket, és hallgattam az idő múlásával egyre növekvő zsvajukat. Mennyivel más volt ez, mint amikor fehér köpenyekben, sorokban kigyözva araszoltak tálcákért, evőeszközökért, és némelyek fintorogva, mások kellemes meglepetéssel az arcukon válogattak a tálalópultra kikészített ételadagok között. Igazából az ebédszünet volt a rövidke kapcsolódásra, némi regenerálódásra alkalmas idő, és a kényelmetlen, szűkösre összetolt székeken, az elfogyasztott ebéd maradéka fölötti disputálás alakítottak barátságokat, ismeretségeket. És mennyivel mások voltak azok az arcok!

A legtöbbször sablonos, egyhangú munkától fáradt, a monotonia jellegzetes tüneteit sugárzó, és a fénycsövek vibráló, vagy a számítógépek monitorainak fényeitől kivörösödött szemekben mégis ott bujkált a holnap, a remény. Legtöbbjüknek a munkába járás a családtól, az otthontól való több mint 16 órás, vagy még ennél is hosszabb elszakadást jelentett, mégis vállalták, mert a család emberhez méltó életének feltételeit csak így tudták biztosítani. Dolgoztak éjjel, dolgoztak nappal, hétvégeken és sokszor túlórákban, mert kellett a pénz a gyerek tanításához, kellett a hitelből vásárolt lakás törlesztéséhez, kellett a továbbtanuláshoz és kellett a megélhetéshez. Pedig naponta bőrükön érezték, hogy a fizetés mennyire nincs arányban az elvárásokkal, hogy munka-

helyi körülményeiktől, a velük való bánásmódtól néha ökölbe szorult a kezük. Aztán munka végeztével felszálltak a cég által bérelt buszokra, s mire azok kifordultak a Móra Ferenc utcába, többségük már mélyen aludt a fáradtságtól, de álmukban is ott bujkált a tudat, hogy holnap is jönni kell.

Néztem az étteremben gyülekezőket, és hallgattam egyre halkuló zsvajukat. Akik körülöttem ültek - volt munkatársaim -, mind fiatalabbak, némelyik az unokám lehetne. S bár néha elmosolyodtak, viccelődtek, szemeikből sugárzott a bizonytalanság, a kilátástalanság. A tájékoztató után az öltöző épületének bejárata előtt felmondási értesítéssel a kezükben ácsorogtak néhányan, beszélgettek még egyet utoljára. Elbúcsúztam tőlük, és kezemben az életem újabb korszakát lezáró papírral elindultam hazafelé. A portától még egyszer visszapillantottam. Néztem a beszélgetők csoportját, és valahonnan emlékeim és szívem mélyéről egy nagyon hasonló pillanatkép lopakodott elő. Tizenhat évvel ezelőtt ugyanígy álltam ugyanitt, akkor a Hantarex szűnt meg. Ezek az épületek, ez a telep, ez a város, az itt élő emberek vajon ezt is túlélik?

Ezt is túlélik! Kedves fiúk, lányok, barátaim, volt munka- és sorstársaim! Megtiszteltetés volt számomra, hogy veletek dolgozhattam, hogy része lehettem életeteknek. Mindenkinek sok sikert, és a mostaninál szebb jövőt kívánok.

Lidércfény
kulturális magazin

Lidércfény rádió 9. adás
Téma: Beszélgetés Nemere István íróval

Közreműködnek:
Nemere István,
Túri András,
Bognár Zsolt

NE CSAK OLVASS!

YouTube csatornánk
időről-időre
újabb tartalmakkal bővül!

Hanganyagaink
a Lidércfény Rádió, illetve
a Rádió 451 lejátszási listákon,
videóink a Lidércfény TV
lejátszási listán érhetőek el,
a LidércfényHQ csatornán!

A JEDI VISSZATÉR
(RETURN OF THE JEDI)

Stúdióbeszélgetés a filmről és a korabeli élményekről.
2014. október 24.

Maggoth

Nincsen semmi baj...

1.

...Douglas Stetson megrebbenő szemhéja mögött izzó napok robbantak. Az eszméletére térő férfinak úgy sajgott a teste, mintha minden csontját összetörték volna. A rátörő fájdalomtól csaknem felüvöltött. Elméjében iszonytató víziók kavargtak: önmagát látta egy tükörfalú teremben, ahogy szemgolyók türemkednek elő a homlokából, az arca alsó részén pedig sok-sok szája nő, amelyek kórusban sikoltoznak.

- Nyugalom - fuvolázta a fülébe egy selymes női hang, amely megmagyarázhatatlan módon ismerősnek tűnt. - Nincsen semmi baj!

A középkorú informatikus rossz ómennek tartotta, ha három negatív töltésű szót egy mondaton belül használnak. Lassan, óvatosan kinyitotta a szemét, és körülnézett. A hátán feküdt, az alatta húzódnó ág forrón és nedvesen lüktetett, mint valami élőlény. Úgy látta, köröskörül hófehér falak vibrálnak, amelyeknek magassága és szélessége folyamatosan változik. A férfi minél tovább szemlélte a helyiség amorf körvonalait, annál jobban élmelygett. Ráébredt, hogy seholy sem lel fix pontra a tekintete.

- Meg tudná mondani, mi a neve? - kérdezte a nő.

- Douglas Stetson - válaszolta szorongva. - Mi történt velem?

A férfi hevesen felült a pulzáló ágyon, elöntötte a rettegés, hogy élete hátralévő részét örültekházában kell töltenie. Kezdeti fájdalom már elmúlt, de túlterhelt idegrendszere nehezen birkózott meg a rázúduló képekkel. Másként látta a megszokott valóságot, mint néhány órával ezelőtt; most valahogy minden sokkal mélyebbnek és komplexebbnek látszott.

Istenem - gondolta rémülten -, az Út csapdájában rekedtem!

A szakértők óva intették az embereket, hogy lázcsillapítónál erősebb gyógyszer hatása alatt teleportáljanak. Nem egyszer megesett, hogy az úti célként kiválasztott portál sérült idegrendszerrel rakta össze az ügyfelet, és a kárvallott elméje örökre toxikus víziók fogságában rekedt. A biztonságos közlekedés nyugalma csak az egészségeseknek adatott meg; aki megszegte a szabályt, könnyen ráfizethetett.

Doug nem vette komolyan a figyelmeztetést. Mindenképp el akart jutni a Portugáliában rendezett informatikus konferenciára, noha egy nagyon erős kísérleti gyógyszert írt fel a kezelőorvosa gyakori pánikrohamaira. A doktor külön a lelkére kötötte, hogy amíg a Vorgexet szedi, inkább ne teleportáljon, de mások is megúszták már, amikor begyógyaszta őket útra.

Doug a helyiség szemléléséről áttért saját teste vizsgálatára, amitől újabb sokk érte. Több végtagot számolt össze a törzsén, mint amennyinek lennie kellett volna. Próbálta győzködni magát, hogy csupán vízió az előtte vonagló karok és lábak sokasága, ám egy hang azt suttogta a fejében, hogy a riasztó valóságot látja.

- Baleset történt a philadelphiai fogadóállomáson - közölte a női hang. - Az utazása kezdetén összekeveredtek az átjátszó relék közvetítősugarai. Megmentettük Doug, de sok minden megváltozott. Egyes áldozatok végtagjai a szervezetébe ágyazódtak...

- Neeem!

Doug sikolyának is beillő üvöltése ide-oda csapódott a kórterem falai között.

- Próbáljon lehiggadni! - javasolta a testetlen hang. - Igazán szerencsésnek vallhatja magát. Sokan úgy vesztek oda, hogy a fejük Indiában érkezett meg, a lábuk pedig Észak-Koreában.

- Tükröt akarok! - bömbölte Doug, akit csöppet sem vigasztalt meg mások balsorsa. - Látnom kell, hogy nézek ki!

A falakon csillogó felületek képződtek, hogy szembesítsék borzasztó metamorfózisával. Doug mind az öt ajkával felüvöltött, miközben dermedten a homlokából kiguvadó szemekre bámult. Hat pár karjával és ugyanannyi lábával lázalom szülte kreatúrára emlékeztetett. Új testrészei teljesen véletlenszerűen illeszkedtek a törzséhez, és eltérő színekben pompáztak, ami különböző nációkból származó áldozatokra vallott.

- Belülről is átalakult - tudatta együttérzően láthatatlan beszélgetőpartnere. - Két pár szív pumpálja az ereiben a vért, és dupla tüdővel rendelkezik. Neuronjainak száma és agykapacitása jelentősen megnövekedett, például néhány óra alatt képes megtanulni egy új nyelvet!

- Ez képtelenség - mondta Doug keserűen. - Gondolja, hogy akad valaki, aki ilyen módon akarna szuperintelligensé válni?

- A nemi szervei is megszorodtak - folytatta a nő figyelmen kívül hagyva a kérdését. - Ez az átlagosnál gyakrabban eredményezhet izgalmi állapotot, de az ön értelmi képességével talán nem lesz nehéz uralkodni a vágyai felett.

- Egyéb jó hír? - érdeklődött a túlélő.

- A vétkes teleportcég természetesen kártérítést fizet, és halála napjáig nagy összegű életjáradékot folyósít - hangzott a válasz.

Doug vállalai rázkódni kezdtek, sokszínű szemeiből megálíthatatlanul patakzottak a könnyek.

2.

Doug lassan lépkedett a repedezett járdán, hogy a találka színkelyére érjen. Cseppet sem félt az elvadult utcákon, mert amióta kítaszítottá vált, rákapott a külvilágban tett hosszú sétákra. Néha olyan érzése támadt, nem is a való világban jár, miközben szűrreális tájakon barangolt. Nehezen tudta feldolgozni a balesetét követő eseményeket, akárcsak azt, hogy egy időre a média figyelmének középpontjába került. Az újságírók Pókembernek vagy Teleportmutánsnak nevezték, és állandóan riportért kuncsorogtak. Aztán egy nap egy texasi takarítónő felismerni vélte Elvis arcát a reggeli algakávéjában, a kőolaj piac összeomlását követően nincstelenné vált kuvaiti sejkek egyike pedig mélybe vetette magát a pasadenai olaj-géttó egyik felhőkarcolójáról, miközben felrobbantotta testére kötözött kis hatótávolságú atombombát. Ezek az új szenzációk lassan, de biztosan háttérbe szorították Doug sztoriját.

A deformált túlélő önkéntes száműzetésbe vonult, miután a rehabilitációjához szükséges kockázatos műtéti korrekciókat egyetlen sebész sem vállalta. Az elhanyagolt, enyészett marcan-golta utcák a legfőbb menedékét jelentették. A teleportálás elterjedését követően már a kutya sem törődött a mind elvadultabbá váló közutakkal. A természet visszafoglalta, ami megillette; a vadon feltartóztathatatlannal benyomult a külvárosok sikátoraiba. A férfi egyszer még egy farkast is látni vélte a lepusztult mel-lékutczák szövevényében.

Dougnak nem okozott gondot a kirekesztettség. Korlátozott anyagi lehetőségeire sem panaszkodhatott, mert a vétkes teleportcégtől annyi pénzt kapott, amennyit el sem tudott költeni. Igazából egyedül az zavarta, hogy a kórteremben hozzá beszélő női hang tévedett: a sűrűn rátörő testi vágyat még az ő intellektusa sem tudta kontrollálni. Amikor izgalomba jött, nem

egyszerűen merevedése támadt, hanem merevedései, amelyek kimondhatatlanul gyötörték. Néhányszor örömlányokat rendelt, de a nála termő kurtizánok nyomban hátraarcot csináltak, amint megpillantották.

Egyetlen kivétel akadt: Lucy Gilberstein, de ő bizonyos fokig beteg volt.

A beesett arcú, vézna lány, aki egy Philimor nevű, lórúgásszerű kísérleti gyógyszert szedett, hogy megszabaduljon a heroin-függésétől, párhuzamos kielégülések sorozatában részesítette időnként, de ezek a groteszk aktusok is csupán átmeneti megkönnyebbülést hoztak. Doug az egyik ilyen megalázó együttlét után meztelenül szembenézett a tükröből visszabámuló szörnyeteggel, és elgondolkodott rajta, van-e értelme így élni. Rádöbent, hogy hiába övé a világ minden pénze, magányosan mit sem ér vele. Akkor, abban a sorsdöntő pillanatban villámként csapott belé a felismerés: párt kell teremtenie.

A férfi gondolatait a teleportutasok érkezését előrejelző suhogó zaj szakította félbe, és düledező kapualj árnyékában megpillantotta Lucy Gilberstein girhes alakját.

- Szokatlan találkahely - vetette oda a prostituált köszönés helyett. - Amikor a Fordportnál megadtam ezeket a koordinátákat, úgy néztek rám, mint egy komplett hülyére, amiért a „vadonba” megyek. Külön figyelmeztettek, hogy gyalog kell majd a legközelebbi civilizált helyig sétálnom, ahol fogadóállomásra találhatok, de hagyjuk! Mi ez az egész, Doug? Valami aberrált ötleted támadt? Itt akarod csinálni a nyílt utcán, nem elég, hogy...

- Félreérted! - vágott közbe a férfi. - Szó sincs perverzióról, legalábbis ilyesfajtról semmiképp. Kitaláltam egy tervet, amiben a segítségedre van szükségem.

Lucy az egyik járdát elcsúfító autórönc motorházára telepedett.

- Miféle tervet? - kérdezte különösebb érdeklődés nélkül.

- Azért dolgoztam ki, hogy olyan társat találjak, akivel egyenrangú lehetek - árulta el Doug. - Sokat gondolkodtam rajta, mi az oka, hogy túléltem a philadelphiai balesetet, és a hatóságokkal ellentétben én megtaláltam a választ. Nem sokkal azelőtt, hogy a teleportkamrába léptem, egy nagyon erős kísérleti antidepresszánt vettem be.

- Ha észrevették volna, nem hagynak utazni - jelentette ki a lány. - Csodálom, hogy nem buktál le, amikor az életedért küzdöttek az orvosok.

- Ugyan már, mindenki ezt csinálja! - legyintett a férfi. - Te is ide-oda ugrándozol a bikaerős leszoktató gyógyszerrel! Különben is, hiába találtak három különböző toxint a véredben, nyugodtan mondhattam, hogy azok az idegen szervekkel kerültek belém. Viszont gyanítom, hogy a Vorexet egyedül én használtam. Rájöttem: ha párt akarok, meg kell szerveznem, hogy a kiszemeltet ugyanolyan körülmények közé kerüljön, mint én.

A lány felnevetett.

- Bolond vagy? A teleportcégek Philadelphia óta minden kis részletre odafigyelnek. Szűrőket iktattak a hálózataikba, hogy az átvívó sugarak még csak véletlenül se keveredhessenek össze.

- Tudom - szögezte le Doug -, de betonbiztos rendszer nem létezik. Létrehoztam egy számítógépes vírust, ami visszacsatolást hoz létre a hálózatok között. Elég egy gombnyomás a megfelelő pillanatban, és a baleset megismétlődik.

Lucy szeme elkerekedett.

- Képes lennél egy rakás embert a halálba kergetni, hátha újra megtörténik valakivel az, ami veled? Te tényleg nem vagy normális!

Doug megrázta a fejét.

- Semmit sem bízok a véletlenre - szögezte le. - Már kijelöltem a jövődöbelimet, egy Mary J. Queens nevű énekesnőt, akinek ugyanazt a sorsot szánom, mint ami nekem jutott. Csak egy segítőtársra van szükségem, aki a rendszerösszeomlás pillanatában a szakértők által kimutatott toxinok keverékét a szervezetebe juttatja.

- Nem követhetsz el tömeggyilkosságot, hogy kipróbáld az elméletedet!

A férfi ajkai groteszk vigyorra húzódtak.

- Dehogynem - bólogatott meggyőződéssel. - Én persze nem intézhetem személyesen Mary begyógyszerelését, mert rögtön kiszűrnének, és nem kéne géniusznak lenniük, hogy utólag a baleset előidézőjeként azonosítsanak. Szükségem van valakire, aki a vírus szétterjedése előtt beadja a nőnek a keveréket.

- Jóságos ég - döbent meg a prostituált -, te komolyan beszélsz!

- Annyi pénzt kapsz, amennyi életed végéig elég - gyözködte rekedten Doug. - Gondold át!

Lucy hosszú időre hallgatásba burkolózott, a férfi pedig türelmesen várt.

- Ez nagyon sokba fog kerülni neked - szólalt meg végül a lány.

Doug rámosolygott.

- Jól van, Lucy - mondta hűvösen. - Beszéljük meg!

3.

Doug könnyedén behatolt az atlantai nyilvános teleportállomás zárt láncú kamerarendszerébe. Mindenkinek akadtak kedvenc starthelyei; Mary a legtöbbször innen indult útnak, hogy különböző országokban koncertezzen. A rasztahajú énekesnő ezúttal Hongkongban készült fellépni, és miközben a tömegben várakozott, fogalma sem volt róla, hogy a végzet leselkedik rá. A sorban közvetlenül mögötte Lucy Gilberstein ácsorgott, aki kabátja bő ujjában apró injektort rejtegetett, arcán pedig közönyös kifejezést viselt. Szenvtelenségéből a legkiválóbb megfigyelő sem tudta volna kikövetkeztetni, hogy ugrásra készen vár megbízója jelére.

A férfi feszülten dobolt ujaival a vezérlőpulton, várva, hogy Mary átessen a beszállási formáságokon. A rendszer már Doug hatalmába került; csak egy gombot kellett megnyomnia, hogy a vírus szétterjedjen.

Az énekesnő végre a peronra lépett, és ezüstös teleportkamra siklott elé.

- Most! - kiáltotta Doug.

Amint a Lucy fülében csillogó fülbevaló közvetítette a parancsot, a prostituált azonnal akcióba lépett. Senki sem vette észre a villanásszerű és zajtalan mozdulatot, ahogy a bal csuklójára szíjazott szerkezettel a kamrába lépő énekesnő nyakába lőtte a kapszulát. A toxinok azonnal feloldódtak a célpont vérében, és Mary az Út csapdájában rekedt, miközben elméjét kémiai anyagok tapadós polipcsápjai fonták körül.

Doug keze lecsapott a billentyűzetre, és szabadjára eresztette a vírust.

A teleporthálózatok megfigyelő képernyőit vörösen felizzottak, miközben az átvívó sugarak kibogozhatatlanul egymásba olvadtak. A visszacsatolás összegerjesztette a portálok energiamezőit, és a rendszer összeomlott; az átjátszó relék sugarai beszippantották a gyanútlan utazókat, akiknek esélyük sem volt felfogni, mi történik velük. A teleportállomások forgalmát azonnal felfüggesztették, és az irányítótermek személyzete rettegve várta a beérkező adatokat.

Lucy unott arccal elvegyült a tömegben, egyetlen érzelmi megnyilvánulással sem árulta el, hogy az újjazdagok sorába lépett. Doug verítékben úszva üldögélt az egész falat betöltő holoháló előtt, és a híradást várta. Az egyik kereskedelmi adón épp az autógyártó cégek megszűnésével létrejött gazdasági új piaci hatásait elemezték, amikor megszakították a műsort, és egy gyászos arcú riportert adtak be a vitatkozók helyett.

- Szomorú hírt kell bejelentenünk...

A férfi vonásaira sötét árnyék telepedett, ahogy beszélt, és Dougnak az a furcsa érzése támadt, hogy annak tekintete egyenesen a lelkébe mélyed.

- Tragikus baleset történt az atlantai teleport állomáson. Az áldozatok számáról egyelőre még nincsenek pontos adatok. A legóvatosabb becslések alapján is több ezer halotról beszélhetünk. A katasztrófát feltehetőleg senki sem élte túl...

A férfi úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna, ami még inkább fokozódott, amikor a bemondó kárörvendően rávicsorgott.

- Nem sikerült, Doug!

A túlélő értetlenül maga elé meredt, aztán az arcát elcsúfító szájak egyszer csak kórusban felüvöltöttek, miközben a karjaival tébolyultan a mennyezet felé csapkodott. Az epilepsziás rohamra emlékeztető görcsök végén hanyatt dobta magát és mozdulatlanul merevedett, szemei élettelenül csillogtak...

4.

...Mary J. Queens megrebbenő szemhéja mögött izzó napok robbantak. Az eszméletre térő nőnek úgy sajtott a teste, mintha minden csontját összetörték volna. A rátörő fájdalomtól csaknem felüvöltött. Elméjében iszonytató víziók kavargtak: önmagát látta egy tükörfalú teremben, ahogy szemgolyók türemkednek elő a homlokából, az arca alsó részén pedig sok-sok szája nő, amelyek kórusban sikoltoznak.

- Nyugalom - fuvolázta a fülébe egy selymes női hang, amely megmagyarázhatatlan módon ismerősnek tűnt. - Nincsen semmi baj!

A fiatal énekesnő rossz ómennek tartotta, ha három negatív töltésű szót egy mondaton belül használnak. Lassan, óvatosan kinyitotta a szemét, és körülnézett. A hátán feküdt, az alatta húzódozó ág forrón és nedvesen lüktetett, mint valami élőlény. Úgy látta, köröskörül hófehér falak vibrálnak, amelyeknek magassága és szélessége folyamatosan változik. Minél tovább szemlélte a helyiség amorf körvonalait, annál jobban émelygett. Ráébredt, hogy sehol sem lel fix pontra a tekintete.

- Meg tudná mondani, mi a neve? - kérdezte a nő.

- Mary Jeanine Queens - válaszolta szorongva. - Mi történt velem?

Mary hevesen felült a pulzáló ágyon, elöntötte a rettegés, hogy

élete hátralévő részét örültekházában kell töltenie. Kezdeti fájdalma már elmúlt, de túlterhelt idegrendszere nehezen birkózott meg a rázúduló képekkel. Másként látta a megszokott valóságot, mint néhány órával ezelőtt; most valahogy minden sokkal mélyebbnek és komplexebbnek látszott.

Istenem - gondolta rémülten -, az Út csapdájában rekedtem!

A szakértők óva intették az embereket, hogy lázcsillapítónál erősebb gyógyszer hatása alatt teleportáljanak. Nem egyszer megesett, hogy az úti célként kiválasztott portál sérült idegrendszerrel rakta össze az ügyfelet, és a kárvallott elméje örökre toxikus víziók fogságában rekedt. A biztonságos közlekedés nyugalma csak az egészségeseknek adatott meg; aki megszegte a szabályt, könnyen ráfizethetett.

Mary nem vette komolyan a figyelmeztetést. Mindenképpen el akart jutni a hongkongi koncertjére, noha egy nagyon erős kísérleti gyógyszert írt fel a kezelőorvosa gyakori allergiás rohamaira. A doktor külön a lelkére kötötte, hogy amíg az Anaxot szedi, inkább ne teleportáljon, de mások is megúszták már, amikor begyógyszerezve keltek útra.

- Baleset történt a philadelphiai teleport állomáson - közölte a női hang. - Az utazása kezdetekor összekeveredtek az átjátszó relék közvetítő sugarai. Megmentettük Maryt, de sok minden megváltozott. Egyes áldozatok végtagjai a szervezetébe ágyazódtak, ráadásul az új testén két másik utas tudatával is kénytelen megosztani. Mivel induláskor valamennyien egy nagyon erős, kísérleti gyógyszert szedtek, mindhárman az Út csapdájában rekedtek. Folyamatosan váltják egymást, és újra meg újra ugyanazokba a fantáziákba menekülnek, melyeket mentális kivetítőkön keresztül figyelemmel kísérünk. Ellopják egymás gondolatait és emlékeit, miközben a háttérbe szorult személyiségeknek is szerepeket adnak. Jelenleg az öné a domináns, de hiába ismeri az igazságot, hamarosan újabb váltás következik, és minden előlről kezdődik. Soha többé nem mehet ki innen, Mary!

A túlélő értetlenül maga elé meredt, aztán az arcát elcsúfító szájak egyszer csak kórusban felüvöltöttek, miközben karjaival tébolyultan a mennyezet felé csapkodott. Az epilepsziás rohamra emlékeztető görcsök végén hanyatt dobta magát, és mozdulatlanul merevedett, szemei élettelenül csillogtak...

...Lucy Gilberstein megrebbenő szemhéja mögött izzó napok robbantak. Az eszméletre térő prostituátnak úgy sajtott a teste, mintha minden csontját összetörték volna. A rátörő fájdalomtól csaknem felüvöltött. Elméjében iszonytató víziók kavargtak: önmagát látta egy tükörfalú teremben, ahogy szemgolyók türemkednek elő a homlokából, az arca alsó részén pedig sok-sok szája nő, amelyek kórusban sikoltoznak.

- Nyugalom - fuvolázta a fülébe egy selymes női hang, amely megmagyarázhatatlan módon ismerősnek tűnt. - Nincsen semmi baj!

Mesélő ágak

Craz

halkan csobogó vad patak
mesélő ágak hajlanak
megérinti szívem ez este
itt lettem eltemetve

megremegő mesélő ágak
lassan rezgő vezérlő szárnyak
lassan múló éjszaka
de hajt a vér szaga

halkan csobogó vad patak
nem messze emberek alszanak
nem sejtik hogy még ma éjjel
közülük kit tépek széjjel

Beavatás II.

bel corma

A tudálékos

- Mi lenne, ha logikusan közelítenénk meg a dolgot? Tudod, csak a biztonságot kedvéért...

Értetlenül vontam fel a szemöldökömet. Az igazat megvallva nem értettem, hogy pontosan mire gondol. Jó néhány nemes erénnyel ajándékozott meg az élet és - a lány szerencséjére - a türelem is ezek közé tartozott.

- Mondd, mire vagy kíváncsi.

- Pillanat...

Feltolta az orrára vékonykeretes szemüvegét, és felütötte az eddig a kezében szorongatott, bőrkötéses napló kemény fedelét. Úgy tűnt, előre bejelölte az általa keresett oldalt és akkurátusan megigazította a naplóba rejtett illatos, rózsaszín könyvjelzőt. Mutatóujját gyorsan végigfuttatta a lényegtelen információkat tartalmazó sorokon, míg végre megtalálta azt, amit keresett. Telt ajkai hangtalanul formálták a szavakat, ahogy minden idegszállával az olvasásra összpontosított. Gyorsan végzett és határozott mozdulattal összecsapta a könyv fedelét. Szemében immáron tudálékos kifejezés csillogott.

- Hogyan működik ez az egész, úgy értem... Megtennéd a kedvemért, hogy elmagyarázod nekem lépésről-lépésre?

- Nos, ha ettől jobban érzed magad... ám legyen! Először is, innod kell a véremből, azután...

- Várj, ne rohanj annyira előre! Testmelegen kell meginnom, vagy hidegen is hatásos?

- Aaa... Miért olyan fontos ez?

- Nem említettem neked, hogy elsőéves medika vagyok az orvosi egyetemen? Hematológusnak készülök, így tudom, hogy a kihűlő vérben gyorsan beindulnak az alvadási folyamatok...

- Értem, nem kell részletezned! - vágtam el a számomra lényegtelen információkat tartalmazó szófolyam útját és nagyot sóhajtottam.

- Mindegy, milyen formában veszed magadhoz, de azért... melegen sokkal finomabb! Szóval... miután megittad, gyorsan felszívódik a testedben és bekerül a véráramba. Néhány órán át kering majd az ereidben, mielőtt végleg kiürül a szervezetedből.

Ha ezen idő alatt halsz meg, akkor a vámpírvér ereje meggyógyítja a sérüléseidet és szó szerint visszahoz téged a halálból! Persze nagyon fontos a jó időzítés, különben...

- Várj! Mindegy, hogyan pusztulok el? Nem akarok akadékoskodónak tűnni, de vannak olyan halálnemek, melyek felvetnek bizonyos kérdéseket. Például: mi történik, ha, mondjuk, átharapod a nyaki artériámat? Akkor a sajátommal együtt a vámpírvér is kiürül a testemből, és nem marad bennem semmi, ami visszahozhatja a halálból! Vagy... mellkason szúrsz és véletlenül esetleg a szívemet talárod el! Úgy tudom, hogy szív nélkül még a vámpírok sem képesek életben maradni.

- Persze a mellkas tiltott terület, de egyébként... bármilyen módon távozhat az élők sorából... Kielégítő számodra a válaszom?

- Ühüm! - morogta a lány, miközben sebesen jegyzetelt a naplójába.

Megdörzsöltem lüktető halántékomat és feltámadt bennem a kétség, hogy az égiek által nekem ajándékozott türelem vajon elegendő visszatartó erővel bír-e ahhoz, hogy ne tegyem meg a lánnyal az általa előbb említett dolgokat. Arcomon lassan kisimultak a feszültség szülte ráncok. Amikor újra megszólaltam, hangom már nyugodt és kiegyensúlyozott volt:

- Hol is tartottam? Ja, igen! Szóval... miután magadhoz tértél, vagyis visszatérsz az élők sorába, nagyjából egy napod van rá, hogy kiteljesítsd az átváltozást. Ezen idő alatt meg kell ízeled egy ember vérére, különben...

- Különben?

- ...végleg meghalsz. Ezzel válik teljessé a folyamat, azután már... Más dolgokat kell majd megtanulnod. Tudod, olyanokat, mint megigézés, táplálkozás, emberfeletti érzékek használata és a többi.

- Érdekesen hangzik... - mondta a lány tünődve és újra felütötte naplója fedelét. Idegesítő kattánással élesítette töltőtollát, újra megigazította a szemüvegét, majd jelentőségteljesen rám nézett.

- Mondd csak nyugodtan, én majd jegyzetelek!

Vége

Felfedezők

Otthagytuk nyomunkat a Holdon,

S buzgón lépünk tovább.

Célunk a Mars!

Terjedünk, mint a pestis, mohóságunk jogán.

Mögöttünk itt marad a meggyalázott,

Kifosztott Föld, éhínség, ragály.

Kapzsi kezünk nyomán

A zöld Édenből lett aszály.

Visszük magunkkal a nemtörődömséget,

A kicsinyes tudást, a gyors elégtelést,

Termelünk csontvázbolygókat,

Steril laborokban tenyésztett halált.

edwardhooper

Jó, hogy vagy

A nap sugara ragyogott a szobámba,

minden sarokba már hajnal óta.

Hát eljöttél? Melegíts fel engemet,

simogasd a testemet, olvasd fel a lelkemet!

Most, hogy itt vagy, más lett a világ,

dalol a sok kis madár, most, hogy itt vagy

elolvadt a jég. Te Csodálatos nap!

Sokáig maradj még!

Este nyugovóra térsz, de reggel siess!

Melegítsél még! Simogass, ölelj!

Nélküled megfagyok, s ne hagy el,

mert egyedül maradok..

macika

A nyár utolsó napja

Katának

Emlékszem, augusztus vége felé járt már. Négyen ültünk az asztal körül, az egyik oldalon Gina és én, a másik oldalon anyáék. Anya halat sütött, és Apa túl nagyknak találta a füstöt, amiért már attól kezdve veszekedett, mióta asztalhoz ültünk. Amikor pedig egy hosszú hajszálat talált a halban, visszakézből annyira megütötte anyámat, hogy annak eleredt az orra vére. Anya nem szólt egy szót sem, pedig nagyon fájhatott neki, csak kezébe temette az arcát, és zokogni kezdett. Kishúgom először apámra bámult hatalmas, ijedt szemével, aki dühösen, izzadtan, véres kézzel tömte magába az ételt, majd Anyára, akinek a vére már majdnem a könyökéig lecsorgott. Felkaptam Ginát, beszaladtam vele a szobánkba, ahol elsírta magát, és olyan erővel szorított magához, amit nem néztem volna ki vékony, kis testéből.

Azt vártam, hogy üvöltözni kezdenek, ahogy szokták, majd apám megveri Anyát, aztán elmegy itthonról. De most csend volt kint, talán Apa megérezte, hogy erősebbet ütött, mint máskor, vagy talán hamarabb elment. Gina megnyugodott, de nem akart kimenni. Leült a szobánk közepére, és játszani kezdett, mint mindig, amikor állt a bál otthon. Már sokszor megnéztem ilyenkor az arcát. Látszólag a babájára figyelt, arra az egyetlenre, amelyiknek szinte varázsereje volt húgomra nézve. Koszos gumiacsáról már majdnem lekopott a festés és az egyik szeme kis sem nyílt, de Gina mindenhova magával cipelte. Most csak gépiesen fésülte a baba egyre ritkább, szőkés haját, valamit suttogott is hozzá a maga furcsa, halandzsa nyelvén. De a tekintete komorrá vált, könnytől maszatos, kis arcán egyetlen mosoly sem futott át, amíg figyeltem. Elnéztem Gina vékony lábán a ráncos harisnyát, ócska, itthoni ruháját, amiben a tükör előtt szokta nézegetni magát, ha felvehette Anya cipőjét. Sírni tudtam volna, üvöltölni, ökölrel szétverni a fejt mindenkiné, aki miatt még egyszer szomorú lesz a kishúgom, magamat pedig legszívesebben felakasztottam volna, hogy úgy szenvedjenek Anyáék, ahogy mi szenvedünk miattuk. Elfordítottam az arcom, nem akartam, hogy Gina így lásson.

Apa elment valahova, csak reggel jött haza, így ki tudtuk aludni magunkat, és mire megérkezett, én már messze jártam. Reggeli után rögtön elmentem otthonról, képtelen voltam Anya lilás orrára csak még egy pillantást is vetni. Gina megpróbált pusztítani rá, de megjegyezték, amikor Anya felszisszent, és könny csorgott a szeméből. Tudtuk, hogy csak segíteni akart, nem történt semmi baj. Apa nélkül sosem volt hangos a ház.

Füledt meleg ölelt körül, amikor kiléptem az utcára, pólóm rögtön a testemre tapadt, de ez nem zavart abban, hogy futva tegyem meg a távot a buszig. Vártak már a barátaim, húgom után az egyetlenek, akik miatt még mosolyogni tudtam.

Az erdő régi tanyánk volt, egészen kicsi korunk óta együtt jártunk ide, akkor még a szüleinkkel. Ismertünk minden fát, minden fűszálat. Még télen is itt játszottunk, egy ilyen havas, hideg napon találtuk a búvóhelyünket, ami attól kezdve főhadiszállásunk lett. Tulajdonképpen egy barlang volt, nem túl mély, de mi bőven elértünk. Kidobott gumikon ülve beszélgettünk; itt szívtam el életem első pár szál cigarettáját, amiiktől olyan beteg lettem, hogy azt hittem, meghalok. Csak Fűli röhögött rajtam, mert nem sokkal előttem ő is ugyanígy járt, és biztos volt benne, hogy megmaradok.

- Sziasztok! - köszöntem belépve a barlangunkba, de hirtelen nem tudtam többet mondani.

Egy lány térdelt a porban, Fűli és Győző állt a két oldalán, Vivien kicsit messzebb, összefont karral ült egy autógumin, és durcás, utálkozó pillantásokat vetett a lány felé.

- Új tag? - kérdeztem, de egy darabig senki sem válaszolt.

Győző felém lépett, kezét nyújtott, közben rágyújtott.

- Ezt a kis picsát itt találtam, amikor reggel bejöttem - mondta. - Szerintem lopni akart.

Komoly arcot vágtam, pedig tudtam, hogy innen aligha lehetne bármit is ellopni pár szál cigarettán és néhány pornóújságon kívül.

- Már adtam neki egy fülest, mert el akart szaladni - húzta ki magát.

A lányra néztem, aki félig a földön feküdt, és riadtan, segélykérően nézett rám. Nem lehetett nagy a pofon, mert nem maradt nyoma, de arra elég volt, hogy ne merjen ellenkezni, vagy elfutni. Győző erős srác volt, én sem szívesen verekedtem volna vele.

- Ki ő?

- Tudja a faszom! - Győző nagyot köpött a lány felé, de nem találta el. - Valami köcsög bevándorló, még magyarul sem tud. Hadonászott nekem, de látta, hogy szájon kenem, ha nem fejezi be - vigyorgott.

A lány kapkodva nézett arra, aki éppen beszélt, de nem szólt egy szót sem.

- Biztos román, vagy valami ilyesmi - mondta Fűli, de nem vette le szemét a földön fekvő szerencsétlenről, aki még mindig engem nézett. - Anyám szerint ezek tetvesek. Nem akarok semmit sem elkapni tőle.

Néztem a lányt, és hirtelen megsajnáltam. Barna haja eltakarta az arca nagy részét, ajka remegett, sötétbarna, majdnem fekete szeme könnyesen csillogott, de nem sírt. Nem tűnt ápolatlannak, de a ruhái elég piszkosak voltak. Arra gondoltam, mióta feküdt a földön.

- Mióta van itt? - kérdeztem.

- Jaj, Patrik, menj már a picsába! Mi bajod van? Idejött ez a kis kurva, tuti lopni akart, de rábaszott.

- Ja! - Vivien dühösen nézett, majdnem ijesztő volt.

- Ha nem büntetjük meg, legközelebb is ide fog jönni. Vagy majd a lakásunkba.

- Győző, te hülye vagy - nevettem el magam. Képtelennek tűnt az ötlet, hogy ez a riadt kis veréb betörjön bármelyikünkhez is.

- Honnan tudod? - Győző arca kipirult, keze ökölbe szorult. Fenyegetően felém lépett, miközben beszélt. - Honnan tudod, hogy nem jön-e ide a szaros családjával, és foszt ki titeket? És mi lesz, ha elrabolják Ginát, kiszedik a szerveit, aztán a testét felzabáltatják a disznókkal?

Mit mondhattam volna? Hogy nem hiszem el, amit mond? Nem lett volna igaz, mert egy kicsit elhittem neki. Tudtam, hogy Győző nem teljesen normális, de megvolt a magához való esze.

- Mit akarsz csinálni vele?

Győző elvigyorodott. Odalépett szerencsétlen lányhoz, felemelte a földről és rádobta egy nagy traktorgumira. Rátérdelt a hátára, felhúzta a lány szoknyáját, és üvöltölni kezdett:

- Üssétek!

Nem voltunk rossz gyerekek. Nem lógtunk az iskolából, rendszeresen hazamentünk, amikor mondták, nem verekedtünk, legalábbis nem többet, mint más korunkbeliek. Nem tudom, mi történt akkor velünk, de egymás után léptünk oda, és tenyérral ütöttük szegény lány fenekét, majd amikor Vivien letépte a szerencsétlen bugyiját, ordítani, röhögni kezdtünk. Fűli talált valami zsinórt, talán fülhallgatóé lehetett valamikor, azzal csapkodta a meztelen bőrt, amin vékony, vörös csíkok kezdtek szaporodni, némelyik még vérzett is.

Sokáig nem is hallottam a lány hangját, pedig nem volt halk. Mintha egyszerre vettük volna észre, hirtelen elcsöndesedtünk, Fűli elejtette a zsinórt, amire rögtön rátapadt a por, ahogy földet ért. Megijedtünk. Olyan hangon nyögött, amit még sosem hallottunk, mintha nem is ember, hanem valami állat lett volna. Nem kérte, hogy fejezzük be, nem mondott semmit, csak valami mély, állatiasságában is szívzaggatóan emberi, artikuláltan hang tört fel belőle. Zokogott, de így még senkit sem hallottam sírni.

- Mi a picca van ezzel? - Győző is megjegyezték, láttam, amikor leugrott róla.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Megfordította a lányt, aki már fel sem emelte a kezét. Folyt az orra, összekeveredett a nyálával, ami lecsorgott az állán. Kivörösödött, már-már lilás arca sáros lett a portól, bedagadt szeméből ömlött a könny. Hátrébb léptem, annyira megdöbbenem. Füli és Vivien elszaladtak, fellökve egymást a barlang szűk bejáratánál.

- Te maradsz, igaz? - Győző eszelősen nézett rám, én pedig éreztem, hogy már túl késő elszaladni. - Ez a két kis pöcs mindentől összefossa magát. Még egy ilyen kis féregtől is.

A lány arcába köpött, aki tovább vonyított azon az iszonyú hangon, majd Győző pár pillanat múlva újra leköpte, ekkor már a szájába célozva. A szerencsétlen elhallgatott, öklendezett párat, de többre nem volt ideje, mert Győző megemelte, és a barlang másik oldalába dobta. Szegény, nagyon megüthette magát, hangosan felnyögött, amikor a falnak csapódott, aztán csak halk, vinnyogó hangon sírt, és összehúzta magát a fal mellett.

- Győző, elég lesz, szerintem... - kezdtem.

- Nem már, hogy te is ilyen kis puncsi vagy! El tudod képzelni, mit fog veled csinálni, ha elkap, amikor egyedül vagy? Mert te is megütötted, vagy nem?

- Győző, ez csak egy lány...

- Ez egy majom bevándorló! Le van szarva, hogy lány-e, vagy fiú, ezek a retkek simán megkéselnek. Apám szerint is csak úgy lehet megfélemezni őket, ha megtanulnak félni tőlünk. Meg kell ijeszteni, tanulja meg, hogy tisztelettel viselkedjen más országában! Vagy te is ezeket a szarokat pártolod?

Nem pártoltam én senkit sem, és ma már tudom, hogy Győző sem. De akkor, ott, abban az erdőben, ezek a szavak sokkal fenyegetőbbek voltak, mint bármi, amit el tudtam képzelni.

- Tudod, mit csinálunk? - A lányhoz lépett. - Gyere, a kurva anyád!

Iszonyú erő dolgozott Győzőben, amíg kirángatta azt a maszatos képű, halálra rémült lányt, engem is majdnem fellökött. Elszaladhattam volna, de már nem csak magam miatt nem akartam. Félttem, hogy komolyan kárt tesz benne.

Odakint elgáncsolta a lányt, aki hatalmasat esett, majd elkezdte lerángatni róla a ruhát. Szegény ellenkezett volna, de Győzőhöz képest semmi ereje sem volt, aki sűrű pofonokkal törte meg azt a gyenge ellenállást is, amivel még esetleg szembe kellett néznie.

Először láttam életemben olyan tekintetet. A lány hatalmasra tágult szeme inkább egy állatéra hasonlított, száját szintén kinyitotta, de nem jött belőle hang, amíg Győző röhögve ráncigálta a ruháit. Csak menekülni akart. Térdre esett, felnyögött, erre Győző hátba rúgta, majd felrántott a lány szoknyáját, és felhúzta, egészen az arcáig. Szánalmasan csapkodott szegény, de a ruha erősebb volt, csak akkor szabadult ki, amikor a fiú lerántotta róla. Rögtön apró mellét próbálta takargatni, de Győző belerúgott, és amikor a lány elterült a földön, a bugyiját kezdte lecibálni. Megkövülten álltam, még akkor is, amikor Győző ordibálni kezdett:

- Baszki, ez beszart, vagy mi?

A lány oldalt feküdt, próbált felülni, és láttam, hogy piszkos a fenéke. Görcsölni kezdett a gyomrom, mintha csak most értettem volna meg, mit él át ez a földön fetrengő, vinnyogó, kis teremtés. Nem tudtam, mit mondjak, vagy tegyek. Félttem.

Aztán Győző hagyta, hogy áldozata takargatni próbálja magát. Az felhúzta a lábát, összekulcsolta két kezét a térde előtt, és olyan halkán vinnyogott, hogy alig hallottam.

Győző elé állt, és lehúzta a sliccét:

- Vedd a szádba!

- Győző, ezt nem kéne...

- Kussolj, te kis buzi! Mi a fasznak ütötted, ha most meg rinyálsz? Te meg csináld már, a kurva anyád!

Akkora pofont kevert le a lánynak, amitől én is elszédültem volna. Az oldalra vágódott, és meg sem próbált felkelni a földről. Haja szétterült a földön, beleragadtak a falevelek és a kicsi ágak, én

pedig észrevettem valamit a földön. Győző is láthatta, mert nem mozdult többet.

- Győző... - mondtam. - Ez a lány süket...

Senki sem szólalt meg, Győző továbbra is ökölbe szorított kézzel állt, de nem mozdult, csak bámulta a kis, szürke szerkezetet a porban.

- Győző... baszd meg... baszd meg a kurva anyád, ez a lány süket!

Kapkodni kezdtem a levegőt, hányingerem lett, azt hiszem, kétségbe estem. Győző felé léptem, készen rá, hogy megütöm, de szerencsére még idejében visszafogtam magam. Megilletődött ugyan, de biztosan kiverte volna a fogaimat, ha összeverekszünk. Aztán elnevette magát:

- Hú, ez mekkora, baszki! Tudod, mi a jó ebben? Legalább nem fogja elugatni senkinek sem.

Hatalmasat röhögött magában, utoljára még a lány felé rúgott egy kis port, csak azért, hogy megmutassa, még mindig ő a főnök, aztán elfutott. Tudtam, hogy megjijedt.

Összeszedtem a lány ruháit, elé raktam, próbáltam neki segíteni, de fogalmam sem volt, mit csináljak. Megkérdeztem volna, merre lakik, még haza is kísérem, ha kéri, de nem tudtam beszélni vele. Rám sem nézett, csak szipogva, remegve kapkodta a ruháit, engem pedig előntött az önvád, bármire képes lettem volna, hogy bocsásson meg, vagy ha az sem, akkor legalább hadd kérjek elnézést. Kérleltem, a végén már kiabáltam is, de semmit sem mondott, fel sem pillantott. Aztán elengedtem magam, leültem vele szemben, és sírni kezdtem. Hang nélkül, könnyem is alig volt, és nem is mondanám azt igazi sírásnak, inkább csak görcsös erőlködésnek, hogy valamiképp kifejezzem, mennyire sajnálom. A lány felhúzta a cipőjét, aztán elszaladt, magamra hagyva a barlang előtt.

Nem is emlékszem igazán, miképpen mentem haza. A buszon észrevettem, hogy véres a tenyerem, eszembe jutott, milyen hévvel ütöttem én is a fenekét, amikor szegény nem is értette, mi történik körülötte. Megvertük, mert erősebbek voltunk. Az a szerencsétlen csak sétált az erdőben, talált egy barlangot, ahogy mi is. Nem hallotta meg Győzőt, az meg elkapta, mi pedig elhittük, hogy veszélyes ránk. Talán nem is hittük, csak jó volt megverni valakit. Egy percig sem hittem, hogy meg lehet bocsájtani, amit tettünk.

Arra értem haza, hogy Anyáék megint veszekednek. Gina hangosan sírt a szobánkban, de képtelen voltam bemenni hozzá, amíg meg nem mosdottam. Nehezen jött le a kezemre száradt vér, és még utána is sokáig éreztem.

Gina nem ugrott a nyakamba, csak állt a szoba közepén, maszatos, vörös arccal, a lábán az örökké megtekeredett, vastag, ráncos harisnyájában, sírástól verejtékes hajjal, és üvöltött, ahogy csak tudott. Magamhoz öleltem, pici kezét a nyakam köré fonta, aztán lassan megnyugodott, pedig odakint hatalmas volt a zaj. Nem is gondoltam azonnal Anyára, csak akkor jutott eszembe, amikor láttam, hogy beront a fürdőszobába, és sokáig engedi a vizet. Mikor kijött, egy véres törülközőt szorított az arcához, de még így is látam, hogy a fél arca bedagadt, vörös, lilás színű, és az ajka is felrepedt. Letérdelt mellém a földre, fogta Gina pici ujjait, és sírt, majdnem olyan hangon, mint az a lány az erdőben.

Később kimentem a konyhába, és láttam, hogy Apa az asztalra borulva horkol. Messziről búzlótt az alkoholtól, kezében még egy cigarettá füstölgött.

Előntötte a könny a szemem, körmömöt a tenyerembe vajtam. Valami lebegő érzés vett körül, kicsit kívülről láttam magam. Úgy gondoltam, talán csak álmodom. Furcsa dolgok jártak az eszemben, halvány, bizonytalan, egymást kergető érzések. Volt köztük dac, harag, bosszú, reménytelenség, kötelesség is, de a legtöbbit akkoriban még nem ismertem. Kivettem egy konyhakést a fiókból, és apám nyakába szúrtam.

Kelvin

HomoErgaster

Magna Mater - 3. rész

4/Kísértetjárás a mélyben

Feldúltan rohantak valahová előre, a semmibe. Mostanra furcsa változások zajlottak le bennük, nemcsak lelkileg, fizikailag is. A szemük hozzászokott az állandó homályhoz, és a világító penész, vagy mi fényében is kiválóan tájékozódtak. A mutatóujjaik a fegyverek ravasza körül rángatózott, egyelőre még nem húzva meg azt. Mindhárman vidéki, szegény családból származtak, a rendszer adott nekik rá lehetőséget, hogy tanuljanak. Mindhárman elfogadták a felkínált utat, mert szomjúhozták a tudást. Új, a rendszer által kinevelt értelmiséggé kezdtek válni. Elfogadták a szocializmus, a haladás eszmeiségét, hittek benne. Ennek most vége volt, örökre. Nem akartak többé ebben a rendszerben élni. Megtagadták ezt a rendszert. Az átéltek egyfajta szellemi kasztrációval értek fel, többé nem tudtak hinni az addig magukénak vallott rendszerben. A vér, őseik vére hosszú hallgatás után megszólalt bennük, ismét egyszerű parasztfiúk voltak, egyszerű, kemény mércével. Meg akarták ölni az ávosokat, és amennyi oroszt csak tudtak, amennyit csak lehet. A megszállók, és szolgálók! Pusztuljanak!

Megszállottan, lihegve rohantak, az ösztöneikre hagyatkozva. A menekülők pánikban futottak, úgy olvastak ezek hátrahagyott, rémült nyomaiban, mint a vadászkutyák, mint az apacsok olvasmányaikban. De voltak segítők is. Az elmúlt rövid időszakban egy sereg irracionális élményük volt: beszélő látcső, amely meggyógyítja a szemet, s lát helyette, ha kell, egy szellem, aki segít bosszút állni. Balázsban egyre hatalmasodott az érzés, mióta az a „látcső” – mert nem volt benne biztos, hogy az – visszaadta a látását, valaki más is használja a szemeit. Úgy érezte magát időnként, akár egy mozgó, cselekvő kamera, ami valaki másnak készíti a felvételeket, aki ezt egyszer majd visszanezi, és alaposan kiértékeli. Közben fojtogatta őket a düh, a gyűlölet, a felháborodás. A képzeletük iszonyú játékot játszott velük. Pityu sokadjára darálta le fantáziaképében az ávosokat. Ez nem elégitette ki, látomásában győzött a forradalom, és az ujjongó tömeg alatt ő tette a nyakába Rákosinak a kötelet. Egyre újabb, és újabb kivégzési módokon töprengett. Odáig fajult a dolog, hogy megigrygelte a náciaktól a gázkamrájukat. De a többiek sem voltak külön állapotban. Famulusaik hallgattak, ők némán üvöltöttek. Lelki szemei előtt már Zoli is lelőtte a főtítkárt, Balázs pedig azt képzelte el, hogy a kopaszt széttepi a tömeg. A lövés dőreje váratlanul érte őket. Olyan hirtelen álltak meg, hogy szinte hasra estek, egymásba kapaszkodva próbálták megőrizni az egyensúlyukat. Kiabálás hallatszott, és újabb lövések. Nem rájuk lőttek, messze elől volt a felfordulás. Nem harci zaj volt ez az ordítás, a vad lövöldözés, hanem a kétségbeesés, a lila téboly pezsgett benne, akár az olvadó fagyalt. Mintha ezzel a hipotetikus képpel tűnne el lassan azoknak elől a maradék józan esze. A jajveszékelés, vinnyogás, akár egy csapat felbérelt siratóasszony hamis műsora, erőltetett műsor, mögötte egy szörnyű történet.

- Mi a rosseb van már megint?

Pityu kérdésére nem volt válasz. Ha meg akarták tudni, tovább kellett menniük, és ez nem volt az ellenükre. Érzük csak be őket, akkor lesz okuk csak sírni! A vérszomjuk nem csitult. Pityu loholt elől, utána a többiek. Az üvöltés, és lövöldözés egyszerre abbamaradt, a fiúk gyanakodva megtorpantak. Zihálásukat próbálták csitítani, ahogy ott álltak, feszülten. Hirtelen halovány fénypázsma gyúlt előttük, imbolygó, sárgás ragyogás. Egyszerre emelték fel a fegyvereiket, készen rá, hogy azonnal végezzenek a „trükköző” ávosokkal. Aztán leeresztették. A látvány, ami feljüket

közeledett sokkolta őket, kinullázta a reakcióidejüket, lebénultak. Másként buktak ki, mint eddig. Most a racionalitásukat érte súlyos csapás. A szemben jövő csoport fáklyákkal világított, ennek volt az imbolygó, sárgás fénye. A „nem korszerű világítási mód” ott lobogott a jövevények kezében, füstölt, de nem érezték szagát sem a füstnek, sem a gyantás fának. Ismerték ezeket, a származásuk okán. Más szagok is hiányoztak. Ezek az alakok nem voltak igazán ápoltak; koszosnak, nyúzottnak látszottak, több napos harc lehetett mögöttük. Keményen, mindenre készen markolták a kardjukat, harci bárdjaikat, és pajzsukat, ilyen fegyvereket a végvári harcok idején használhattak. Az egyik egy ijesztő buzogányt lóbált a kezében, jól látszott a rászáradt vér. Mindennek az irracionális látványnak nem volt szaga, olyan volt akár egy film. Csakhogy ezek az alakok nem a filmvásznon, két dimenzióban lépkedtek, hanem térben közeledtek feljüket! A kísértetek, mert most már felfogták, hogy azok a fiúkhoz értek. Azok szinte levegőt venni sem merve a falhoz lapultak. A szellemek ügyet sem vetve rájuk elshantak mellettük, és a következő pillanatban már el is nyelte őket a homály. Egy kihunyó sárga szikra, és már ott sem voltak. Balázs tátott szájjal meredt a szellemek hült helyére. Zoli azzal volt még mindig elfoglalva, hogy a falba olvadjon. Pityu leguggolt, és a hátát nekitámasztva a falnak, meredt maga elé.

- Mi a fene volt ez?

Motyogta zavartan. Fura volt, mert a „fáklyák” nem vakították el őket, a szemük továbbra is a homály üzemmódban volt, nem állt át az éles fényre. Ez is bizonyította, hogy amit láttak nem a megszokott fényjelenség volt.

- Kísértetjárás egy föld alatti járatban! Lehet, hogy több száz éve bolyonganak már – állapította meg Balázs válaszként a kérdésre. Zoli erre abbahagyta a meddő kísérletezést, hogy a kőfal részévé váljon, és kifakadt:

- Istenen mi történhet még itt lenn velünk?

Pityu elgondolkodott.

- Esetleg mi is több száz éves felderítő útra indulunk... ki tudja, lehet, hogy mi is kísértetek vagyunk már, csak nem tudunk róla... ők sem hiszem, hogy tudják...

Ez a lehetőség csak most jutott el a tudatukba. Megrettentek.

- Nem akarok örökké itt lenn bolyongani! – jelentette ki Zoli. Felugrott. – Mi láttuk őket, ők nem minket, tehát csak ők szellemek, mi nem! – állapította meg támadhatatlan logikával.

Ettől ugyan kissé megkönnyebbültek, de a természetfeletti élmény kínzó vágyat ébresztett bennük életük végképp lezárult szakasza, a sűrű hétköznapok iránt. Egyszerre elégük lett mindentől, nem csak nekik. Előttük hisztérikus litánia kezdődött, fuldokló, csuklásszerű monológ. Valaki félig begolyózza ismételtetett valami érthetetlen szöveget. Elhülten hallgatták ezt az erősödő, halkuló zajt, alig volt annál kicsivel több. A hang görcsösen erőlködött, keresgélte a szavakat, félig zokogásba fűlt. Pityu jött rá, hogy a zaj forrása az ávosok, vagyis az egyikük.

- Mi a túrót csinál ez? – kérdezte idegesen. A bugyborékoló vinnyogás hisztérizálta. Balázs grimaszt vágott, amit a félhomályban a többiek démoni maszknak láttak, a fényhiány összegyűrődött, élő darabjának. Ettől az érzékeléstől, ami ebben a sötétségben elvileg lehetetlen volt, Zoliban feltámadt a kétely:

- Biztos, hogy élünk még? – találgatta kétségek közt.

- Szerintem imádkozik! Vagyis csak próbálja, ez inkább kigúnyolása annak. Pokolian berezelt – mondta Balázs.

Mátyás elvtárs 60. születésnapja alkalmából rendezendő Ünnepi Estre 1952. március 8-án este 6 órakor az Állami Operaházban. Ünnepi beszédet mond: Gerő Ernő elvtárs ... Iszonyodva hagyta abba a meghívó szövegének felmondását.

- Honnan ismerem a szöveget, ezt közönséges halandó nemigen láthatta...!

- Tőlem - válaszolta a látcső a nyakában.

- Azt hittem szórakoztatni fog!

Zoli megpróbált valami durva káromkodással válaszolni, ám hirtelen nevetnékje támadt, a meghívó groteszk szövegén... Meghívta Gerő Rákosit, Rákosi szülinapjára! Fuldokolva kuncogni kezdett, miközben teljes erővel rohant a többiekkel. Pityu is a közelmúlttal tusakodott. A hamis istenek megdicsőülése a jelzős szerkezetekben: üdvözljük, fogadjuk, kívánjuk! A jelzők fokozása olyan akár egy feljelentés, de nem az ávón, hanem a történelem ítélőszéke előtt! Harcos az üdvözlés, törhetetlen a derültség, végső a diadal, meghitt az ünnep, növekvő a jólét, gyermeki a boldog jelen, napfényes a jövő, haladó a hagyomány, törhetetlen a hűség, megingathatatlan a bizalom... A szavak is fellázadtak, és az erőlködés ön maga paródiája lett. A fiúk tusakodva, szorongva rohantak, és érezték, hogy valami megváltozott. A kísértetjárás egy új elemet hozott ebbe a földalatti hajzába, egy olyat, amitől sötét, kozmikus rettegés kúszott felfelé bennük. Az úr sötétjét hozta magával, de nem tudták kézzel foghatóan megragadni ezt az érzést. Csak sejtelem volt, és szikrányi kétségük sem volt felőle, hogy az ellenségeik is így éreznek. „Benne volt” a levegőben ez a furcsa állapot. Idegennek érezték magukat, betolakodónak. Egy másik világ nyomult be, fém, sűrű ízt hozva magával, egy ismeretlen létsík ingereit. Pityunak folyamatosan az volt az érzése, hogy romlott, híg tejsavóban úsznak, ami hideg, és sikamlós, mégis érdes, akár a halpikkely. Ezen a ponton a víz alatt érzet erősödött, a hideg mélységben ismeretlen, ijesztő halak úsztak vele szembe. Zoli sűrű képzeletbeli sarat dagasztott csúszkálva, ami azzal fenyegette, hogy foglyul ejti, és elmerül benne. Már azt is „látta” egyre növekvő szorongásának szennyes buborékjában, ahogy végképp itt ragadva elpusztulnak, és széthulló csontvázuk belerögzül a kiszáradó, megkövülő iszapba, miközben odafenn évszázadok -ezredek suhannak el. Letepe a magány, az érzés, hogy sosem jutnak ki innen. Úgy fognak bolyongani örökké, mint azok a néma szellemek... lehet, hogy ez már az! Lehet, hogy már régen halottak, és csak mennek a semmiben, a sehová irányába!

Balázs kiszáradt szájjal fuldoklott, próbálva kimászni a koszlott vörös draperia alól. Az undok, poros textília egyre lefelé nyomult a torkán, nem győzte kiköpködni. Inuk szakadtából rohantak zihálva, morogva az idegen világok sugallta kényszerképzetek hálójában vergődve, énük egy apró részében, amit nem tudott megérinteni ez a métely, pontosan tudták, hogy gonosz hipnózis alatt állnak. Semmi kétségük nem volt felőle, hogy az ávósok is eltévedtek, akaraton kívül csalták erre a helyre őket. Ez már régen nem a titkosrendőrség, titkos alagútja! Ezt a helyet egész világok választják már el a materializmustól, a kommunizmustól. Valami borzalom mocsorog a mélyben, odaát, fent, ismeretlen térben, ezt minden idegszálukkal érezték. Idegen akaratok motoszkáltak az elméikben, de nem voltak teljesen védtelemek, mert őseik, a múlt kultúra, és civilizáció alkotó létezői ismerték ezt a helyet, és tudtak védekezni ellene. Genetikailag bennük is megvolt ez a képesség, az anyagelvű nihil gyorsan lefoszlott róluk, és a kézenfekvő módon, groteszk rémálmok burkait növesztve védekeztek. Így tudtak a távoli helyek lélegzetét, az úr érintését megérintve önmaguk maradni. Egy olyan helyen jártak most, ami sokkal régebbi volt mindennél, amit ismertek, szerettek, vagy gyűlöltek. Ez volt az éles, pengefogó bizonyosság, a többi sejtelem. A járat, az alagút olyan volt akár egy szörnyeteg nyelőcsöve,

mintha valami éppen lenyelne őket, és félúton lennének az éhes gyomorba. Nem álltak meg, nem rettentek meg. Pusztítani akartak, mielőtt ők is itt pusztulnak. Egy kanyarulatnál érték utol a menekülőket. Fel sem fogták mi történt, amikor szinte belebotlottak az ávósokba.

- Lőj! - utasította Pityut a halott felkelő, aki néma árnyként rátapadt, és ő engedelmeskedett. A hátul futó alak felüvöltött, az oldalához kapva elvágódott. A másik kettő alak megpördült, és visszalépett. Zoli és Balázs hasra vágódott, Pityu mellé. A fejük felett, mellmagasságban fém süvített a levegőben. Ők is lőni kezdtek, csatlakozva Pityuhoz. A sebesült ordítva próbált a folyosó íve mögé, fedezékbe kúszni. Balázs hideg dühöt érzett, felidézte magában a kízókamrát, a darálót. Gondosan célzott oda, ahol a fejét sejtette. Meghúzta a ravaszt, a kúszó alak megrándult, jól látta, hogy valami kifröccsent belőle, aztán mozdulatlaná vált. A két életben maradt társa erre még vadabban tüzelt, de erősen vaktában, inkább kétségbeesve, mint célozva.

- Honnan van ezeknek ennyi lőszerük? - merült fel Pityuban ekkora ellenszemet tapasztalva. Miközben egy újabb sorozatot küldött a kanyar kitüremkedése felé, Zoli, és Balázs után, megvilágosodott. A lövedékek éles fehér-narancs szikrázással pattogtak le a kőívről, szinte kivilágítva azt. Mellette Zoli arca, ahogy ránézett a fegyverének torkolatüzében, akár egy démoné. A szeméi helyén két sötét üreg. Az a börtön nem csak kízókamra, hanem fegyverraktár is! Abban a pillanatban, amikor ezt felismerte, a mellette fekvő Balázs lekaszált az egyik lőni akaró ávóst. Látták, ahogy vérsugár robbant ki belőle a kanyar túloldalára. A vér a kőfalon üresség a homályban. Zolinak abszurd érzete támadt, hogy az ávós vére megrepesztette a falat, és új átjáró nyílt, valami ismeretlen szörnyűséghez. A lelőtt ember nagy csattanással hátraesett, a túlélő ávós meg abba hagyta a lövöldözést. Egy pillanatnyi dermedt csend után hallották eliszkolni. Óvatosan tápázkodtak fel.

- Mindenki megvan? - tette fel a kérdést fölöslegesen Pityu. A másik kettő kézfeltartással jelezte, hogy igen.

- Te figyelj a hátunkba, az elvtársak biztosan hallották ezt a mozgalmi vitát, és szeretnének részt venni benne! - utasította Balázst.

A fiú arcán olyan kifejezés jelent meg, amely egy népbírósnak külön vádpont lehetne, és a buzgómcöng ülnököknek csemege. A fiú megfordult és pissenés nélkül a mögöttük elterülő folyosószakaszt kezdte figyelni. Az első halotthoz érve Pityu azonnal a tartalékait kezdte keresni, és rögvést meg is talált. Halkan füttyentett a mennyiség láttán. Némiképp azon kezdett csodálkozni, hogy tudott a fogdmeg idáig futni, így teletömve. A másik az íven túl, a hátán feküdt, nagyot szállt odáig. Tőle is elvettek mindent. A motozás egyéb neszei után újra csend lett, ott a föld alatt, az ismeretlenben. De ismét megváltozott minden. Az intenzív tűzharc szétszakította az ocsmány gubót, amibe az ismeretlen hatalom őket belefonta. Szabadnak érezték maguk, mintha újraszülettek volna. A látomások szertefoszlottak. Balázsnak eszébe jutott Théseus, a ragyogó naphős, aki a sötét labirintus mélyén megküzdött Minotaurusszal, az ocsmány állatemberrel, és diadalmaskodott felette. Most ők is hasonló győzelmet arattak: legyőzték a civilizáció ellenségét, a kommunizmust, mint ideát, ártalmas mérget, és legyőzték magukban az idegen akaratot, melytől kiürült bábként rohantak a semmibe. Éltek, ismét, és ugyan elborították őket az apróbb sérülések, horzsolások, zúzódások, a vér, ami beszennyezte a ruhájukat, és göcsörtösen alvad a kezükön, nem az övék volt, hanem az ellenségé. A szörnyetegé, az áldozati állaté, melyet bemutatnak az idők mélyén figyelő isteneknek. Az oroszok nem mutatkoztak, nem látszottak, nem hallatszottak, mintha nem is lettek volna, de Balázsnak elég volt a

szemét lehunynia, hogy lássa őket. Hogy lássa a nyüzgésüket, a pánikot, amikor közéjük lóttak. Zolira ismét rátört az émelygés, a Kossuth-térre gondolt. A falon folydogáló vért nézte, nem vörös volt, még szerencse, mert azt a színt már teljes szívéből gyűlölte, matt fekete volt, mint a csillagtalán éj. Gyomorfordító volt az a lassú „áradás” ahogy a „világító” szikla kicsiny fénylő pontjai sorra kialaktak.

- A világ vége is ilyen lesz, amikor Isten sorra kioltogatja majd a csillagokat.

Ezt gondolta gombóccal a torkában, ahogy bámulta a testnedvet, és az a csúnya ötlete támadt, hogy ami ott folyik az nem is vér! A kérdést, hogy akkor mégis micsoda, már nem merete magának feltenni. Pityu is vett egy mély lélegzetet. Úgy érezte magát, mint sok-sok évvel ezelőtt a szülőfalujában, amikor felbukkant a víz alól. Fogadásból merült le a víztározó aljára. Amikor felfelé igyekezett, kezében a fenékről felmarkolt iszappal, akkor kezdte érezni ugyanazt a légszomjat, amiben idáig fuldoklott. Most az jutott eszébe, amikor a felszínre ért, és diadalmasan felmutatta az öklét, amelyből vékony, barna iszapcsíkok folytak le a karján. A falon folyó vér erre emlékeztette. Tovább indultak, ismét fokozva a tempót. A helyzet megváltozott: csak egy bitangot üldöztek, ők a bosszú követői, de őket viszont sok orosz. Nem voltak illúzióik. Azután a mézszárlás után, nyilván fűti őket a revansvágy, ahogy őket is a Kossuth-tér után. Nem tudták kijutnak-e valaha innen, de elhatározták, hogy nem adják olcsón a bőrüket. A kanyar, ahol a rövid csata dúlt csak egy volt, az ez után következő sok közül. A folyosó úgy kanyargott akár egy kígyó. Baláznak automatikusan Tiamat-világkígyó jutott eszébe, és az őt legyőző Marduk-Kurios, a nap fia. Most neki is meg kell teremtenie a saját új világát, mint ahogy Marduk tette Tiamat részeiből. Zoli a János vitézt idézte fel.

*„Sárkány derekában kereste a szívét,
Ráakadt és bele kardvasat merített.*

*A sárkány azonnal széjjelterpeszkedett,
S kinyögte magából a megtört életet.*

*Hej János vitéznek került sok bajába,
Míg lyukat fúrhatott sárkány oldalába.
Végére kifúrta, belőle kimászott,
Kaput nyit, és látja szép Tündérországot.”*

- Vajon megtaláljuk szörny szívét, és bejutunk a tündérországba?

Rohantak. Nem az oroszok, hanem az ismét előlopakodó szorongások elől. Előttük a prédájuk, mögöttük egy egész farkasfalca. Hirtelen megálltak, nem önszántukból. A mozdulat közepén történt, ahogy a pillanat megfagyott, az idő kinyúlt, mint a rétes-tészta. Zoli, Balázs, és Pityu úgy függtek abban a megdermedt történésben, mint pókhálóban a legyek. A fiúk szoborcsoporttá váltak „a futás” címmel. Az univerzum leállt körülöttük, ők pedig kizuhantak a térből, és időből. Egy vakítóan fényes égboltozatról hullottak alá, egyenesen egy szeméttelre. Mindenfelé fémhulladékok hevertek, kaotikus össze-visszaságban, középen pedig egy nagy lyuk volt, mintha valaki elkezdte volna elásni az egészet. Meleg volt, sütött a nap. A fémdarabok szembántóan csillogtak az éles napfényben. Egy pusztá közepén álltak, a nyári ég alatt. Döbbenet, fegyverüket szorongatva ácsorogtak, szakadt róluk a víz. Az öltözékük enyhén szólva nem volt az évszaknak megfelelő! Tétován nézelődtek, és ahogy ezt tették, a hulladéklerakat egyre kevésbé tűnt szeméttelnek, sokkal inkább roncsmezőnek!

- Egy katasztrófa helyszíne! - állapította meg Pityu hangosan is. A szemek önkéntelenül áldozatok után kutattak, bár a Kossuth-tér után ez volt a legkevésbé óhajtott látvány számukra. Szerencsére azonban csak fémdarabokat láttak, meg az egyértelműen megégett szélű árkot.

- Mi a fészkes fene ez? - fakadt ki Balázs, akinek mitológiai hasonlatai a semmibe veszték a nyári hulladéklerakó közepén. Hangja furcsán kongott, szinte látható hullámokat vetett a levegőben.

- Nem'tom! - rántotta meg a vállát Pityu. Az a gyanú lopakodott be elméjébe, hogy ez megint csak káprázat, nem állnak ezen a mezőn, hanem ott lebegnek a sötét katakomba mélyén, valahol, nagyon messze, ettől a helytől. Sötét gyanúja támadt, hogy egy lidérces históriába keveredtek. Zoli sápadtan szorongatva a bal kezével a messzelátó tokját.

- Ő hozott minket ide - mondta, és felemelte a tokot.

- Igaz? El akarod mesélni a történetedet!... Ami itt kezdődik!

A többiek rámeredtek. Zoli volt értelemszerűen az első, aki „fogta az adást” aztán a társaihoz is eljutott az üzenet. Az oroszok nem azért üldözik őket, mert bosszút akarnak... persze valószínűleg ez is benne van. A látcső miatt van a felhajtás, vissza akarják szerezni ezt a tárgyat, mint Jumurdzsák a gyűrűjét, aminek itt kezdődik a története... ezen a helyen...

...A nap tűzött, ők meg izzadtak, de valahogy nem akaródzott elmozdulniuk arról a helyről. Nézegették azokat a roncsdarabokat, amik egyre furábbnak hatottak, és egyre rosszabb volt a közérzetük. A távcső szinte életre kelt Zoli nyakában. A körvonalai, a tok nyersbőr színe túl élénk lett. A valóságosnál is valóságosabbnak látszott, annyira, hogy már valószerűtlen lett. Egyen-ruhások, katonák özönlöttek el a mezőt. Megijedni sem volt idejük, már ott nyüzsögtek körülöttük. Mielőtt bármi elhamarkodottat tettek volna, két dolog tudatosult bennük: 1.) az amerikai hadsereg vette őket körül! 2.) nem észlelték őket, mintha ott sem lettek volna! Nem telt bele sok idő, és megértették, hogy így is van, a katonák számára ők nincsenek ott. Az emberek szorgalmasan gyűjtötték össze a roncsokat, egy ponyvás teherautóra rakodva mindent. Lenyűgözve figyelték, ahogy a legutolsó fűszálig átvizsgálják a robbanás helyét, semmit sem hagytak ott. Kiürítették a mezőt.

- Ezt mindig így csinálják? - kérdezte álmélkodva Pityu.

Közben besötétedett. Ekkor az egész kép, amiben álltak, szét-hullott, a darabok pedig újrarendeződtek. Egy pillanatra úgy érezték, mint akik üres pódiumon állnak, egy vetítésen, ahol elszakadt a film. Aztán más helyszínen találták magukat. Egy sötét raktár volt, a közepén egymásra halmozott ládákkal. Tudták, hogy a létesítményt nagyon őrzik, alighanem a föld alatt van. Rajtuk kívül egy ember volt még ott, akin látszott, hogy tilosban van. Az egyik láda tartalmát vizsgálta. Elmélyült, és feszült volt, nagyfokú koncentráció érződött rajta, rövid idő alatt kellett megoldania egy bonyolult feladatot. Az alak feszülten próbált megérteni sok összetett információt, jegyzetelt, fényképezett, egy miniatűr fényképezőgéppel. A fiúk kíváncsian közelebb mentek hozzá, most már megszokva azt, hogy érzékelhetetlenül, láthatatlanul. Az ember most egy nagyon különös tárgyat nézegetett. Elmélyülten tanulmányozta, ismét írt, fotózott. Pityu odahajolt hozzá, hogy lássa mit ír, aztán hátrahőkölt, és ráfogta a fegyverét a férfira.

- Ez egy orosz! Egy orosz kém!

Magáról megfeledkezve kiabált, de a férfi ügyet sem vetett rá... nem voltak ott. Zoli is megnézte az írást.

- Cirill betűk! Ez a bitang cirill betűkkel ír!

Ekkor szólalt meg a látcső. Teljesen olyan volt, amikor a mesékben beszélni kezdenek a dolgok. A hangja mindenkinek egy nőt juttatott az eszébe... egy veszélyes nőt.

- Neki köszönhetem, hogy létezek. Ő egy mérnök végzettségű szovjet hírszerző, beépülve az amerikai hadseregbe. Az pedig, amit nézeget nem földi eredetű, az űrből jött...

A fiúk tátott szájjal bámulták a kémet, és kezében lévő fura dolgot.

- Az űrből? - kérdezte sután Balázs, Pityu ezúttal képtelen volt megszólalni, csak hápogva figyelt.

- Igen, onnan! A roncsmező, amit láttatok annak az űrből jött tárgynak a darabjai voltak. Nem az összes, de mindet megtalálták...

Az ügynök közben tovább vizsgálódott, és jegyzetelt, úgy tűnt, sikerült megértenie mit tart a kezében, sőt, amikor a jó oroszos Balázs beleolvasott, az a benyomása támadt, hogy a működési elvét is megsejtette. Gyorsrajzokat is készített a fotók mellé, nyilatkozott kommentárok, és precíz összefoglalások sorjázta egymás után. Persze a szakszöveg jó része érthetetlen volt neki. Pityu lenyűgözve, rángatózó ujjakkal bámulta a szovjetet.

- Hogyan jutott be ide? - kérdezte immár beletörődve, hogy egy „látcsővel” beszélget.

- Nem tudom, csak azt, hogy bejutott, és észrevétlenül ki is.

Hajnalodott. A férfi észrevette ezt, és elkezdte visszapakolni a roncsokat a faládba. Pityu, ahogy nézte, megértette a kívülről látszó okát.

- Apám! Ez itt a múlt!

A látcső rövid hallgatás után megszólalt.

- 1947 nyara. Ez az ember eljuttatta a jegyzeteit, fotóit a szovjetunióba. Később pedig egy filmet is szerzett a roncsról. Az is eljutott a Kremlbe.

Szünet. Szinte dorombolva folytatta a nő-látcső.

- Sztálin nagyon elégedett volt! Személyes dicséretet küldött a kémének.

A fiúk összenéztek.

- Dicséretet! - visszhangozták.

A generalisszimuszról sok mindent feltételeztek újabban, ezt valahogy nem. A távcső hallgatott. Hirtelen egy más képben találtak maguk, az előzővel ellentétben minden átmenet nélkül. Ez is egy hajnal volt, de évekkel később. Egy olcsó motelszoba ablaka világított. A kém ott van benn, ezt tudták. Várt. Két alak tűnt fel, figyelmesen körülnéztek, aztán a kém ajtajához léptek. Csöngettek, és a férfi ajtót nyitott nekik. Ez hiba volt, végzetes hiba. A két alak hamarosan távozott, még a villanyt is égve hagyták. Nem siettek, profik voltak. A kém megkapta a jutalmát, halott volt, és ezen a ponton véget ért a látomás. A következő pillanatban egymásba gabalyodva estek hasra a földalatti járatban. A jelenben. Eltartott egy darabig, amíg sikerült egymásból magukat kibogozni, de a látottak kibogozása még egyszer ennyi idő volt. Csatakosak voltak, izzadtak, de nem a futástól. Balázs letörölte a homlokát, és a tenyerén lévő izzadságot nézegette.

- Ott voltunk, vagy nem voltunk ott? - találgatta, és ezzel nem volt egyedül. Mindkét társa intenzíven töprengett ezen. Zoli hevesen megrázta a fejét.

- Nem lehettünk ott, az a múlt volt! Csak egy látomás!

- Akkor mitől volt melegünk ebben az őszi hacukában? - vetette ellen Balázs.

Mindketten Pityura néztek. Kíváncsian várták ő mit gondol erről. Ő maga elé meredt a folyosó homályában.

- Ott voltunk, de mégse! - közölte megfellebbezhetetlenül. Aztán hozzátette: - Kapjuk már el azt a gazembert, és jussunk ki innen, mielőtt minket is elkapnak! Előre! - adta ki a harci célt, megrázta a fejét, és nekiiramodott a homálynak. A társai követték.

(folytatása következik)

Álomföldön

Álomföldön oly nagy a csend
Egy szava lüktet még idebent.
Álomföldön kinyitott ház
vigyázza lépted, szabadon jársz.

Álomföldön ott a fogó,
kedves a szíve, szánakozó.
Álomföldön négy bor a Hold,
a semmi lakának ajtaja volt.
De Álomföldön a tegnap a ma,
a ma meg a holnap kis kosara.

Álomföldön csúszda a hat,
ki az, aki ma horogra akadt?
Álomföldön furcsa a kard:
enni ad, és nem húzza a kart.

Álomföldön nyolc nap az év,
minek is több, ha ennyi elég.
Álomföldön mászik a tett,
nem tett mára még eleget.

Álomföldön lelked a láng,
szemedben látom, ott ragyog át.
Álomföldön ott az a kéz,
nézed-nézed, úgy megigéz.

Álomföldön lobogós vár
Égtől a földig magasan száll.
Álomföldön befagyott tó
csillog a fényben, szomorító.

Álomföldön tengeri hal
úszik utánam, ez engem akar!
Álomföldön új feleség
tánca a naptárt járja köréd.

Álomföldnek két szeme van,
azok vezetnek otthonosan.
Álomföldön széles a száj,
telve szavakkal, na, most kiabálj!
Álomföldön repked a vén,
ős tudományát önti körém.

Álomföldön leroskad a holt,
amit ő tett, az semmi se volt.
Álomföldön rusnya a rest,
ha kihúzza magát, szép fejet növeszt.

Álomföldön... mit tudom én...
sokfejű sárkány áll be elé.
És Álomföldön mindez igaz,
úgyis voltál, de úgyse maradsz..

Kétvirág

Dorchadas krónikák - Duett

Párizs, 1644

Ok hozott ide, sötét csapáson,
Halhatatlanok léptének nyoma.
Erő, hatalom, ez sötét álmom,
S hogy nem fog rajtam az idő foga!
Légy hát a tanúm, fennen ragyogó,
Holttekintetű, fényes holdkaréj!
Nincs bennem kétely, hitem átfogó,
Nem kérdez az, kit elbűvöl az éj!

Lelkem sötétlő bús ingoványa,
Végleg temetett rég elmúlt percek!
Örök álmaim kísértő árnya,
Szívem bitorló fekete herceg!
Borzongó kéjjel kívánom végem,
Sötét angyalom, karjaid vágyom,
Fagy leheleted nyakamon érzem,
Hagy legyek tiéd, holt avar ágyon!

Lelkemben érzem közelségedet.
Lélegzetemet elfojtva várom,
Nézz, kívánj, szeress, én reményke-
dek,
Érints, óh, uram, csak ezt kívánom!
Izzó vággyal csak rólad szól szavam,
Tűztekitetted szerelmem oka!
Elébed tárom szűzfehér nyakam,
Ölelj magadhoz egy forró csókra!

Léptek tépik szét az éj hús árnyát,
Önhitt álom, mi őt ide hozta,
Eloszlatni száz múlt év magányát,
Kísértetlétem ma feloldozva.
Önteltségének vajh' mi az ára?
Nem rémíti meg őt démon voltam,
S rá merész lépni a holtak útjára,
Az éj herceget látva a holtban.

Ki ostobán csak a felszín nézi,
Csak a hazug fényt, csillogást látja,
Átható halál-szagát nem érzi,
S holtan rothadó szépség a vágya,
Sóvárog hús, holt ajkak csókjára,
Végét kívánva kacéran kacsint,
Kéjjel suttogja vágyát a halálra,
És hóhérjának nászcsokorral int.

Akár egy szellem, állok mögötte,
Csontszín ujjaim érintik nyakát,
Suttogó szavam lebeg fölötte,
Jégleheletem simítja ajkát.
A halált hívta büszkén násztáncra,
Érdemtelenül démont igézve,
Pokoltűzből lett lelkének láncra,
Állok fölötte, holttestét nézve.

Lir Morlan

Furcsa tudat

Olyan furcsa a tudat, hogy vagyok,
nemlét s öröklét között vacogok
az univerzum-tüsszentette létben,
halvány megbűvő csillagremegésen,
mely belesziporkázza éjbe bánatát,
hogy újjáéledjen benne az Odaát,
majd tüzes szökőkúttá válva zúduljon fel,
s aki gyáva álmokra, az ugorjon csak el
útjából, mert a Vanban a különvált oldódás
a legszebb - lenni egyénhatár, s végtelen-pajtás;

...az, hogy vagyok: különös áradás.

Csillangó

Zaj a padláson

Elég volt. Úgy gondolod.
Menekülnél hanyatt-homlok,
De fejedben makacs homlok;
Ül a pillanatnyi gondnok:
Fejlesztés lesz. Falat bontok.

Csend.
Matatnak koponyádon
Visszatartott, aranyáron
érlelődött, kis szavak.
Határozott kopogáson
Meglépődsz, de a szokáson
Elkenődés; a rabja vagy.

Felszínre tört dobogáson
Meggpihensz, de hogy ne bántson,
Elszaladsz. Emlékbe fagy.
Rítussá lett doboláson
Életkedved a padláson
Elterül, és halni hagy.

Kristálysólyom

Álarc

Nevetek, mikor sírok,
Mindig álarc mögé bújok,
És várok,
Várom, hogy valaki mögé lásson,
Várom, hogy valaki megbocsátson,
Várom, hogy valaki megtaláljon
És visszarántson
A szakadék széléről,
A világom végéről,
A keserű érzéstől,
És végre
Itt vagy te, ki segít,
Ki az édig repít,
A maszkomat így már eldobom
S ezt többé nem titkolom.

Lothryen

Kozma Norbert A kapós könyvtáros, avagy Pista bácsi zombiveszélyben

Pista bácsi egy hete látta meg először az új eladó lányt, amikor visszavitt egy évvel azelőtt kikölcsönzött könyvet. A fiatal Erika nagy hatással volt az öregre, sőt még van is. Azóta minden nap visszajár, képes órákat ülni egyhelyben, csak hogy a szemét legetthesse. Ahogy már rutinszerűen a lány formás vonalait szemléli, arra lesz figyelmes, hogy Erika gyakran a homlokához kap. Aggódóan közelebb lép hozzá, annak falféher arca és az azon végigfolyó izzadság tovább fokozzák a nyugtalanságát.

- Mi a baj, Erika drága? Tán beteg?

- Nem tudom, Pista bácsi - Karját masszírozza, közben hunyorít. - Nem érzem túl jól magam. Talán a tegnapi harapásnak lehet hozzá köze, egyre rosszabbul néz ki a sebem.

- Az az átkozott dög, hogy a mennykü csapjon beléje! Én sosem tartottam kutyát, még fölfalná a csirkéimet... habár... ha őszinte akarok lenni magácskával, meg tudom érteni azt az állapotot. Magácska biztos van olyan édes, mint a legszebb barack a fámon - kajánul vigyorog.

- Jajj, Pista bácsi, ne ízléstelenkedjen már!

- Bocsásson meg, kedveském, ne haragudjon! De hát, ha egyszer megvadítja a szívemet!... Na, tűrje csak föl az inge ujját, hadd nézzem azt a sebet!... Tyű, bassza meg! Ez aztán tényleg ronda! Persze ez nem befolyásolja a maga gyönyörűségét az én szememben, ugye tudja, aranyom?

- Elég már, Pista bácsi!... Elképzelésem sincs, hogy mi üthetett Boriszba. Be is kellett zárnom, annyira nem volt önmaga.

Irénke, a lány főnöke már egy ideje rossz szemmel néz rájuk, végül mérgesen odalép hozzájuk.

- Mi ez itt? - kérdi ellentmondást nem tűrő hangon. - Mit mondtam magának, maga vén kujon? Ne zaklassa az alkalmazottakat, ha kérhetem!

- Irénke, drága! Én csak...

- Hallgasson! - vág a férfi szavába az idős könyvtáros, majd tekintete beosztottjára vándorol, akinek homlokáról már patakokban ömlik a veríték. - Mi a baj, lányom? Jól érzed magad? Gyere, ülj le, pihenj egy kicsit!

Közösen az egyik asztalhoz segítik a lányt, aki megszólalni sem bír, reszket, arcát a tenyereibe temeti.

- Mit művelt vele? - támad neki az öregnek Irénke, belépve annak személyes terébe, aminek következtében a férfi egyre csak hátrálni kényszerül. - Talán beadott neki valamit, maga szatír?

Elég messze kerülnek Erikától, hogy ne vegyék észre, amint a lány eszméletét veszítve rádől az asztalra.

- Mégis, mit gondol maga rólam, Irénke? - védekezik Pista bácsi. - Én nem olyan vagyok! Tisztességes embernek neveltek engemet!

- Na, persze! Akkor minek van itt, mondja?!

Erika egyáltalán nem mozdul.

- Hát, könyvet akarok köcsönözni! - érkezik a határozott válasz a férfitől, majd észrevétlenül hátranyúl és vakon megfog egy keze ügyébe kerülő könyvet. - Itt van ni, nem lássa? - Diadalittasan a magasba tartja. - Maga meg itt vádaskodik nekem!

Erika még mindig nem ad életjelet, de a civakodó férfi és nő túlságosan is elfoglaltak ahhoz, hogy észrevegyék. Irénke zavarba jön a művet magabiztosan lóbáló férfi reakciójától, de hamar átfut az agyán az esetleges turpisság lehetősége.

- Mutassa csak azt a könyvet! - parancsol rá, és azzal a mozdulattal ki is kapja a kezéből. - Lássuk csak... „Az első menstruációm”... hmm. Vén szoknyapeccér!

A férfi képébe tolja a könyvet, borítójának felső részéről így tisztán kivehetővé válik az előbb említett cím Pista bácsi számára

is. Erre már az öreg sem tud mit lépni, csak zavartan bámul maga elé.

- Szégyentelen! - jönnek a folyamatos szitkok továbbra is a nő szájából, majd nagyot csap a kezében lévő olvasmánnyal Pista bácsi felé, ami elől a férfi szerencsésen elhajol.

- Grrr - érkezik a fura hang Erika irányából.

- Elég már, Irénke! Nézze, jobban van a lány!

Irénke megnyugodva konstatálja, hogy Erika, ha lassan is, de feltápáskodik az asztaltól.

- Jajj, hála istennek! Jobban vagy, drágám? - érdeklődik a nő.

- Whrakhr... grrr - hangzik akadozva a szűkszavú reakció.

- Helyes! - állapítja meg Irénke mosolyogva. - Akkor menj vissza szépen dolgozni, nekem most el kell ugranom egy rövid időre.

Összeszedi mappáit, odamegy a kijáráthoz, de mielőtt kilépne rajta, még visszafordul, és Pista bácsira szegezi gyanakvó tekintetét:

- Maga pedig viselkedjen nekem! Szemmel fogom tartani! - Ezzel távozik.

Pista bácsi nem titkolja az Irénke földrajzi elhelyezkedésében beálló változás miatt jelentkező örömét, és széles mosollyal fordul oda Erikához:

- Végre magunk vagyunk, aranyoskám!

- Grrahw... wrohghhg - Erika előrenyújtja mindkét kezét, és komótosan csoszog Pista bácsi felé.

- Na! Hát mi a... - rikkant fel meglepetten a férfi. - Csak nem? Hát tudtam én, hogy magácska is hasonló érzelmeket táplál irányomba, mint én a magácska irányába! Jajj, nem is tudja, milyen bódoggá teszi az én szívemet. Na, győjön... győjön csak ide!

Megragadja Erika csuklóit, mielőtt a nő elkezdhetné marcangolni, magához húzza, de csak annyira, hogy annak ajkai még éppen nem érik el őt:

- Tuggya, kedveském... - kezd bele szemérmesen mondanójába. - Én sose nem vótam az a romantikus fajta, de most mán be kell valljam magácskának, hogy igenámcsak formás a fara.

- Grrr... ohuohhgr... whrakhr - Erikában egyre erősebben tombol az éhségérzet, amiből Pista bácsi persze továbbra sem érzékel semmit.

- Ehh! - kuncogja el magát az öreg, amikor a lány a fogait csatogtatja. - Fékezze mán magácskát egy kicsit, ide bárki begyűhet... Nézze csak! - Biccent maga mögé. - Győjön utánam oda az utolsó sorba, ott nyugtunk lesz. - Eleresztí a lány kezét és a könyvtárszoba leghátsó sorához siet. Még azt sem veszi észre, hogy Erika sikertelenül utána kap.

Pista bácsiról huszonéveseket megszégyenítő gyorsasággal kerül le a nadrág, úgy várja szíve választottját. Hiába várakozik. Erika elindul a hozzá közelebb eső, résnyre nyitva felejtett ajtó felé, ahonnan különböző hangok szűrődnek be.

- Ejj, hát hová mégy, te lány?! - mordul rá az öreg, amint megpillantja a tőle egyre távolodó teremtet. - Itten vagyok, hátul!

Lázás keresgélésbe kezd a zsebében, ahonnan csakhamar egy húszforintost húz ki. Ad az érmére egy csókot és úgy dobja el, mégsem talál vele célt. Elővesz még egyet, arra is nyom egy cuppanóst, de az sem sikeres, viszont az Erika melletti üvegasztalon landol, amire felfigyel a lány:

- Wrohghhg?

- Igen, igen, itt vagyok, hát hun máshun lennék? - A kezét rázza. - Na, gyere mán! Igyekezzél! - rimánkodik, de bosszankodva szignózza, hogy a lány újra elfordulni látszik tőle.

Ekkor azonnal kiveszi a harmadik és egyben utolsó húszfo-

rintosát, újfent csók hagyja el ajkait, céloz és dob. Ezúttal sikeresen. Erika fejét találja el, aminek következtében a lány végre a helyes útvonalon indul el, ráadásul az eddigiekhez képest jóval nagyobb iramban.

- Whrakhr... grrr... ohuohhgr!

- Errül van szó, babám! - Alsógatyáján kívül minden ruhadarabjától megszabadulva próbál extra motivációt nyújtani a lánynak. - Jajj, mutassad azt a formás alakodat, te!

Erika csaknem eléri már az öreget:

- Grrahw!

A nagy izgalomban Pista bácsi szíve egyre hevesebben ver. Türelmetlenül dörzsöli tenyerét, és addig mozgolódik ide-oda, míg véletlenül meglöki az egyik polcot. Az ingó bútordarabnak ez az erő pont elégnek bizonyul ahhoz, hogy lepattanjon legfelső polcáról egy kifejezetten súlyos kötet, ami éppen a harapni szándékozó Erika fején fog talajt. A lány megszédül és elterül a földön.

- Kedveském! Jól vagy? Ébredj föl! - Pista bácsi nem akarja elhinni, hogy ennyire kegyetlenül kibabrál vele a sors.

- Mi ez a hangzavar?! - kéri számon az öreget a berohanó Irénke. - Hát, maga meg hogy néz ki?! Miért van letolva a nadrágja, a hétszentségit neki?!... Hát az Erikával meg mi történt?... Maga... Maga vén perverz! Takarodjon innen!

- Irénke, kérem...

- Mondom, TAKARODJON!

Pista bácsi hamar felismeri, hogy lehetetlen vállalkozás az idős könyvtárost jobb belátásra bírni, így szégyenkezve elmenekül, miután összeszedi a padlón heverő holmijait. Kimegy, bezárja az üvegajtót, és sietve felöltözik. Amikor még utoljára szomorúan visszanez, látja Erikát feltápászkodni a felettebb morcos Irénke mögött, aki mutatójúját egyenesen tartja, mintegy megjelölve az öregnek a helyes útirányt. Pista bácsi boldogan int a fiatal lánynak abban a tudatban, hogy ha most nem is sikerült megkapnia őt, ami késik, nem múlik. Az ábrázatán büszke mosollyal ballag tovább, és már nem láthatja, ahogy Erika vadul ráveti magát a gyanútlan Irénkére, vállába harap, majd gépiesen kihúzkodja annak beleit.

Letöltés

Képvirág

Lucy a virtuális város szélén Kapcsolódás nélkül tartott hazafelé egy osztálytalálkozóról. Újabban gyakran szervezték ezeket a Rendszerbe, főleg, ha a valahai gyerekek nagyon szétszóródtak a világban. Így volt ez most is. Kibéreltek egy olcsó kis helyiséget a "város" szélén, és az elmúlt órákat a közös emlékek felidézésével töltötték. Meg büszkélkedéssel.

Ahogy a visszatérőpont felé tartott, Lucy enyhe irigykedéssel hasonlította össze a saját, unalmasnak érzett munkáját a többiek színes feladataival...

- Akarsz nekem dolgozni?

A Központi Program nem jelezte előre kommunikációs szándékát, és a kapcsolódási procedúrát is mellőzte. A kérdése egyszerűen megjelent a lány agyában.

- Hát már hogy a manóba ne?! - vágta rá ő gondolkodás nélkül megörülve a várható izgalomnak. Majd gyorsan át is fogalmazta a mondandóját, amikor rájött, hogy ez így nem elég egyértelmű, és ráadásul a negatív nyelvtani formák valamiért nem is mindig mennek át a közvetlen agyi kapcsolatokon. - Igen! Igen! Igen! IGEN!! Persze! Hogyne! Mikor kezdek?

- Biztos? - azzal elárasztotta az agyát az összes blogbejegyzés az elmúlt irtóra sok évből (legalábbis ezek kivonata), amik mind azt ecsetelték, hogy a KP milyen embertelenül vacak egy munkaadó: a végsőkig kizsigereli a dolgozókat, szinte lehetetlen feladatokat ad nekik, maximalista, és ráadásul, ha csak lehet, még csak nem is fizet.

Igaz volt. Mind. Az utolsó szóig.

Persze igaz volt az is, hogy gyakran fantasztikus tudás birtokába került a KP-nak dolgozó munkavállaló, hiszen szabadon használhatta a teljes rendszer anyagait és kiegészítő szolgáltatásait. A feladatok megoldhatók, és ezen közben az emberi határok a végsőkig kitágulnak. És, ha a KP éppen fizet, akkor igen komoly formában teszi azt.

- Igen.

- Nyugtázva. Szerződés érvényesítve.

- (Fúúú!)

- Feladatot a kontaktodtól kapsz! - és Nina, az ismerős alprogram képe úszott Lucy tudatára.

- Nyugtázva.

- Kapcsolat vége.

A visszatérőpontig hátralevő párszáz méteres séta alatt Lucy igyekezett meggyőzni magát, hogy csak képzelte az egészet. Végül is be sem volt jelentkezve, és azon túl, hogy a KP igen szemét munkáltató,

csak elenyészően ritkán dolgoztat emberekkel. Arra ott vannak a kisebb-nagyobb alprogramjai. Mire visszatért a testébe, már teljesen el is felejtkezett a dologról.

Másnap az első üzenete Ninántól érkezett:

Kivonatold ezt nekem! - a link egy szigorúan programoknak fenntartott adathalmazra mutatott...

Lucynek kimeredt a szeme.

- EZT nem mondhatod komolyan?! - írta vissza.

- De. Itt a hozzáférési kódod. - Azzal ki is lépett.

- Magas szintű programkód - ismerte fel, és kicsit forogni kezdett előtte a világ.

A második üzenet a munkahelyéről jött: technikai problémák léptek fel, amik miatt átmenetileg nem tudnak dolgozni, maradjon mindenki otthon.

- Technikai problémák léptek fel? Véletlenül éppen most? Aha! - suttogta vigyorogva, miközben nyugtázta az üzenetet. - Na, jó, akkor lássuk.

Link, belépési kód.

- Belépés engedélyezve. Közvetlen kapcsolat szükséges.

Kis zöld sapka az elektródákkal fel.

- Kapcsolat ellenőrzése. ... A kapcsolat rendben.

- Fogadókészség ellenőrzése. ... Alacsony kapacitás. Lassú letöltés javasolt. Folytatja? Igen Nem

- Igen.

- Letöltési idő kalkulációja folyamatban. ... A letöltés hozzávetőleg 22 napot vesz igénybe.

- Mennyit?! Normális vagy?! Azalatt én idenövök!

- A letöltés tetszés szerint, bármikor szüneteltethető. Elindítja? Igen Nem

- Egye fene. Igen.

- Letöltés indítása.

Lucy szinte követhetetlen tempóban árasztotta el az információ. Rengeteg volt. Sok minden, amit már régebben sejtett, bizonyossággá vált. Más dolgok homályos, vagy teljesen ismeretlen területeket világítottak meg. Több dimenziós összetett képletek, fraktálok, sosem sejtett összefüggések...

A földön tért magához. A hátán feküdt, és az orrából vér szivárgott.

- Letöltés megszakítva. A fogadóoldal túlterhelt - villogott a képernyőn.

Idő

Jonathan Hunt kalandok

Egy érdekes könyvsorozatot szeretnék a figyelmébe ajánlani, melynek 2011 óta három kötete jelent meg az Alexandra Kiadónál:

Pierrot – Szélesi Sándor: Jumurdzsák gyűrűje (2011)

Pierrot – Gábor Endre: Az ördög köve (2012)

Pierrot – Gábor Endre: Magister M (2013)

A történet főszereplője Jonathan Hunt, a magyar gyökerekkel is rendelkező amerikai újságíró, a New York Times munkatársa, aki egyrészt dédapja régi irataiban szereplő különös dolgokat kutatva, másrészt az illegális műkincskereskedelmet bemutató cikkei miatt menekülve Magyarországra látogat.

A történelmi rejtélyek iránt érdeklődő újságírónak nincs sok lehetősége unatkozni ebben az érdekes és igen régre visszanyúló múlttal rendelkező országban. A régi idők titkai mellett sok fejtörést okoz számára a jelenkor embereinek ármánykodása is, ráadásul felbukkan Gárdonyi Géza korából egy örült tudós, Ábray professzor, akinek sikerült létrehozni egy szerkezetet, ami lehetővé teszi az időutazást az emberek számára is.

Az első kötet cselekménye Egerben játszódik párhuzamosan a jelenben, Gárdonyi Géza korában és a 16. században, Az egri csillagokból jól ismert török gyűrű pedig különös jelentőségre tesz szert az időutazás fényében.

A második könyv a 18. század debreceni tudósainak világába kalauzol el minket, akik saját életüket is koc-

kára téve igyekeznek feltárni az univerzum titkait, és megszállottan kutatják az ördögi meteorok rejtélyét.

A harmadik kötet pedig egy különös régészeti lelet köré épül, és kiderül, hogy nem is olyan egyszerű magyarázatot találni arra, hogyan falazhattak be Visegrádon egy 19. századi, pécsi fiatalembert Mátyás király korában.

Mindhárom könyvre jellemző, hogy a cselekmény több idősíkon zajlik, így nemcsak az időutazás révén kapcsolódik össze a titkokban gazdag múlt és az ármánykodó figurákat sem nélkülöző jelen.

Az izgalmas történet mellett külön érdekes volt számomra, hogy a helyszínekről, Egerről, Debrecenről és Pécsről, Magyarország három régi és híres városáról is részletes képet kapunk, hiszen Jonathan Hunt nemcsak kíváncsi újságíró, de mindenre nyitott turista is, aki szeretné felfedezni őseinek hazáját.

Összességében elmondható, hogy nagyon jól szórakoztam a könyvek olvasása közben, és remélem, hogy lesz folytatása a sorozatnak.

